

MARK LAWRENCE

TRNOVÝ KRÁL

Druhá kniha ze série Roztržitěná říše

TRNOVÝ KRÁL

ROZTRÍŠTĚNÁ ŘÍŠE,
KNIHA DRUHÁ

MARK LAWRENCE

TALPRESS

Copyright © 2012 by Bobalinga, Ltd.
Translation © 2015 by Martin Boček

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-552-6

Tuto knihu věnuji svému synovi Rhodrimu.

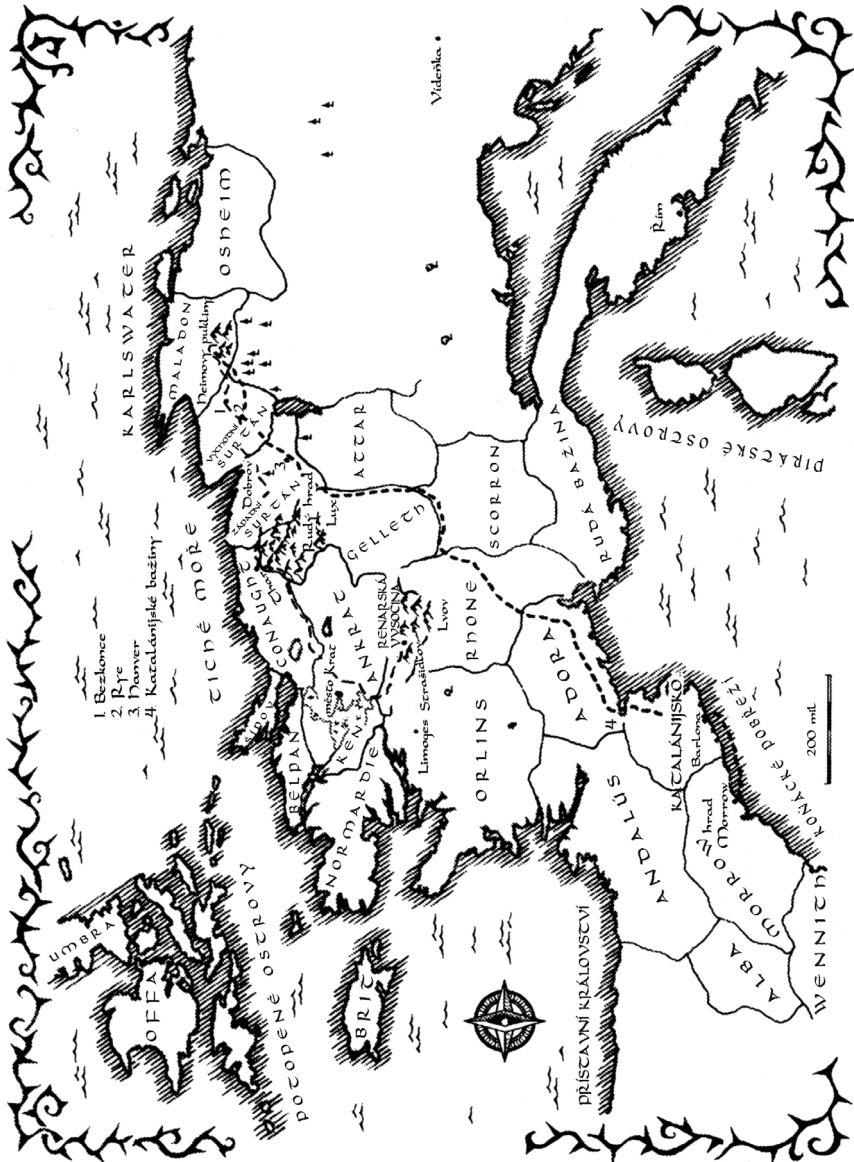
PODĚKOVÁNÍ

Musím poděkovat své čtenářce, Heleně Mazarakisové, která četla *Trnového krále* tak, jak jsem ho psal, a pokaždé se se mnou podělila o svůj názor.

Velký dík patří i Ginjer Buchananové z nakladatelství Ace za to, že mi dala šanci, a za to, že spolu s Kat Sherbovou udělaly všechno pro to, aby trilogie Roztříštěná říše uspěla na trhu.

Mojí editorce z HarperCollins Voyager, Jane Johnsonové, chci z celého srdce poděkovat za všechno, co pro mě udělala. Poděkovat chci i Amy McCullochové a Lauře Mellové, které dokázaly i nemožné.

A konečně musím poděkovat svému agentovi, Ianu Drurymu, který mi dal tuhle šanci a který dál prodává moje knihy do celého světa. Zmínit musím i jeho spolupracovnice Gaiu Banksovou a Virginii Ascionovou, které se postaraly o nespočet překladů Jorgova příběhu.

- 1 Bezlonec
- 2 Rye
- 3 Danner
- 4 Katalanjské bažiny

Věštbka •

200 mil.

PROLOG

Tyhle stránky jsem našel rozházené po skalách, kde si s nimi pohrával vítr. Některé byly tak ohořelé, že se nedaly ani přečíst. Jiné se mi rozpadly v prstech, jen jsem se jich dotkl. I tak jsem se je ale snažil zachránit. Nezáleželo na tom, že nevyprávěly můj příběh, ale ten její.

Kateřinin příběh. Příběh tetičky Kateřiny, sestry mojí nevlastní matky. Kateřiny, po které jsem zoufale toužil každou jednu minutu během posledních čtyř let. Kateřiny, která se mi zjevovala ve snech. A teď tu z jejího deníku zbylo jen pár tuctů potrhaných papírů v mojí ruce.

Začalo sněžit.

Sedím uprostřed ohořelých zbytků svého hradu, ale nevšímám si ani rozházených trosek, ani pachu smrti. Všude kolem se k nebi tyčí vysoké hory. Strašidlov proti nim vypadá jako dětský hrad, kolem kterého stojí opuštěné a již nepotřebné obléhací stroje. Oči mě pálí od kouře a mráz mi proniká až do morku kostí, ale nevšímám si toho. Pohled mi sklouzl na její vzpomínky a já nemohl než začít v nich číst.

Z DENÍKU KATEŘINY AP SCORRON

---

*3. října 98. roku Bezvládí
Ankrat, Vysoký hrad, Fontánový sál*

Fontánový sál je stejně hnusný jako prakticky každé místo na tomhle hnusném hradě. Není tu vlastně ani žádná fontána, jen malá nádržka. A voda do ní spíš kape, než aby tryskala. Dvorní dámy mojí sestry posedávají kolem a vyšívají. Pořád jen vyšívají a potichu mě pomlouvají, protože jsem si dovolila tu psát. Tváří se na můj psací brk asi stejně jako na skvrnu, o které víte, že ji už nikdy nedokážete vyprat.

Příšerně mě bolí hlava a nepomáhá mi ani odvar z vrbové kůry. Páter Glen tvrdil, že mi tu ránu vyčistil, ale já v ní stejně našla malý střípek z té vázy. Z toho dědka jde strach. Tu vázu mi dala matka, když jsem se Sareth odjížděla. Myšlenky mi přeskakují od jedné věci k druhé, hlava mi třeští a ruka s perem se třese.

Dámy kolem mě zatím dál vyšívají, pěkně jeden steh za druhým. Křížkový steh, smykový, řetízkový... Mají ostré jehly, ale tupé mozky. Nesnáším je. Nesnáším ty jejich nesouhlasné pohledy, jejich kmitající prsty a nesnáším i ten líný ankratský přízvuk, se kterým mluví.

Přečetla jsem si svoje zápisky ze včerejška. Vůbec si nepamatuju, že bych je psala, ale vyprávějí příběh o tom, jak Jorg Ankrat uskrtil Hannu a jak se pokusil zavraždit i mě. Myslím, že kdyby mě chtěl opravdu zabít, udělal by mi něco horšího, než že by mi jen o hlavu rozbil tu matčinu vázu. Protože jestli je v něčem opravdu dobrý, tak v zabíjení.

Sareth mi řekla, že to, co tvrdil u dvora, to o Gellethu a o lidech spálených na prach... že je to pravda. Hrad Merla Gellethara zmizel z povrchu zemského. Potkala jsem ho, když jsem byla ještě malá. Měl prohnaný, rudý obličej. A vypadal, že by si mě nejradši dal k obědu. Není mi ho ani trochu líto. Jeho ne, ale těch ostatních lidí ano. Nemohli přece být všichni zlí.

Měla jsem Jorga zabít. Měla jsem k tomu i příležitost. Kdyby jen moje ruce častěji dělaly to, co po nich chci. Kdyby se mi při tomhle psaní netřáslly. Kdyby tak uměly pořádně vyšívat. A kdyby zabily toho vraha, co je mým synovcem, když jsem jim to přikázala... Páter Glen mi řekl, že ten kluk ze mě serval šaty. Určitě je úplně zničil. Zničil je tak, že je ani tyhle otravné dvorní dámy s těmi svými jehlami nedokážou zachránit.

Jsem protivná. Podle mě za to může ta příšerná bolest v hlavě. Sareth mi říkala, abych byla milá. Třeba taková Maery Coddinová toho umí víc, než jen vyšívat a klevetit. Jenže teď zrovna vyšívá a pomlouvá mě, stejně jako ostatní. S Maery se ale dá mluvit, když u toho zrovna nikdo není. Teda aspoň myslím.

Tak. Pro dnešek už jsem byla milá až dost. Sareth je milá pořád. Zajímalo by mě, jak to dělá. Provdala se za starce. A není to ale takový ten milý, dědečkovský typ, ale chladný a děsivý dědek. Navíc teď má obří břicho a v něm nosí dítě, ze kterého jednou nejspíš vyroste stejný šílenec, jako je Jorg Ankrat.

Musím zařídit, aby Hannu uložili na lesním hřbitově. Maery tvrdí, že tam bude moct odpočívat v pokoji. Pohřbívají tam prý všechny sloužící z hradu, pokud si jejich tělo nevyžádají příbuzní. Maery taky říkala, že mi najde nějakou novou dvorní dámu. Přišlo mi to strašně bezcitné, prostě Hannu vyměnit. Jako by to byla rozervaná krajka nebo rozbitá váza. Zítra odvezeme její tělo. Už jí stloukají rakev. Hlava mě bolí, jako by mi ty hřebíky zatloukli do ní.

Měla jsem Jorga nechat umřít na podlaze v trůnním sále, ale přišlo mi to tak nějak nevhodné. K čertu s ním.

Zítřka pohřbíme Hannu. Byla už stará a pořád si stěžovala, že ji něco bolí. To ale neznamená, že už byla připravená odejít. Bude mi chybět. Byla to tvrdá žena, občas dokonce i krutá. Ke mně se ale vždycky chovala hezky. Možná budu plakat, až ji budou ukládat do země. Měla bych, ale nevím, jestli to půjde.

Tolik k zítřku. Pokud jde o dnešek, měli jsme tu hosty. Přijel sem princ ze Šípova spolu se svým bratrem – princem Eganem – a se svojí družinou. Myslím, že Sareth by mě ráda přivdala k nim do rodiny. Buďto to chce ona, nebo ten dědek, král Olidan. Poslední dobou mám pocit, že většina nápadů mojí sestry nepochází z její hlavy. No uvidíme.

Asi už půjdu spát, nebo to alespoň zkusím. Snad ta bolest do rána zmizí. A spolu s ní i ty divné sny. Třeba mi je ta matčina váza vyrazila z hlavy.

1

SVATEBNÍ DEN

Otevři tu krabičku, Jorgu.

Prohlédl jsem si ji. Byla to měděná skříňka s trnovým vzorem, bez viditelného zámku nebo západky.

Otevři ji, Jorgu.

Měděná skříňka, příliš malá, než aby se do ní vešla lidská hlava. Maximálně tak dětská pěstička.

Sklenka, krabička a nůž.

Prohlížel jsem si ji a její měděný povrch odrazil odlesky ohně, který hořel v krbu. Mě ale zahřát nedokázal, tak jsem ho nechal vyhasnout. Slunce zapadlo a pokoj byl plný stínů. Zíral jsem do žhavých uhlíků. Přešla půlnoc, ale já dál seděl na svém místě. Jako bych byl vytesaný z kamene. Jako by pohnout se byl smrtelný hřích. Ve vzduchu bylo cítit napětí. Zatínal jsem zuby, celou dobu. Pod rukou jsem cítil nerovnosti v dřevě mého stolu.

Vyšel měsíc a naplnil místnost svým bledým svitem. Sklenka na stole, pořád ještě netknutá, se chladně třpytila. Pak se obloha zatáhla a rozpršelo se. V místnosti byla tma. Zmizel oheň, zmizel měsíc, zmizely i hvězdy. A já se natáhl po své dýce, vzal jsem ji do ruky a přitiskl si její ostří k obnaženému zápěstí.

Ten kluk pořád ještě ležel v rohu, končetiny nepřírozeně zkroutené. Napadlo mě, že jsem za svůj život už viděl víc mrtvých než živých, ale z nich ze všech mě z nějakého důvodu pronásleduje jen tohle čtyřleté dítě.

Otevři tu krabičku.

Odpověď byla ukrytá uvnitř. Věděl jsem to. Ten spratek chtěl, abych ji otevřel. Jedna moje část, velká část mne samotného, to chtěla taky. Chtěla vypustit ty vzpomínky z úkrytu, bez ohledu na to, jak jsou temné a nebezpečné. Lákalo mě to. Lákalo mě to asi stejně, jako vás láká hrana útesu ke skoku do hlubin. Ke skoku, po kterém následuje věčný klid.

„Ne.“ Otočil jsem svoje křeslo čelem k oknu, za kterým děšť pozvolna přecházel ve sněhovou bouři.

Tu skříňku jsem si přinesl z pouště, která dokáže zabít člověka jako nic, i bez pomoci slunce. Měl jsem ji u sebe už čtyři roky. Nepamatuju se, kdy jsem ji poprvé uviděl. Nepamatuju se ani, komu původně patřila. Nevím o ní skoro nic, kromě jedné věci: to, co je uvnitř, mě kdysi dohnalo k šílenství.

V dálce bylo v dešti vidět světýlka táborových ohňů. Bylo jich dost na to, aby si člověk mohl představit, jak vypadá terén v jejich okolí. Armáda prince ze Šípova rozbila ležení ve třech údolích na úpatí hor. Přivedl si sem tolik vojáků, že do jednoho by se nevešli. Tři údolí... Tři údolí plná rytířů a lučištníků, pěšáků a kopiníků, žoldáků a odvedenců, vozů a kár, obléhacích strojů, žebříků, lan a polních kuchyní. A ve velkém modrém stanu byla někde tam venku i Kateřina Ap Scorrón. Jejích čtyři sta vojáků ale bylo jen ubohou kapkou proti moři tábořících nepřátel.

Kdyby nic, tak mě alespoň nenáviděla. Jestli mám zemřít, ať je to rukou někoho, kdo mě opravdu chce zabít. Někoho, komu na mojí smrti záleží.

Během pár dní nás obklíčí. Uzavřou všechna údolí, všechny cesty do hor. A pak uvidíme. Už jsou to čtyři roky, co jsem vyrval Strašidlov z rukou svého strýce. Už čtyři roky jsem renarským králem a nehodlám se toho titulu jen tak vzdát. Ne. Nijak jim to neusnadním.

Mrtvé dítě se najednou objevilo vpravo ode mě. Bylo bledé, bez krve. Tiché. Jeho tělo nevydávalo žádné světlo, ale stejně jsem ho viděl i ve tmě. Viděl jsem ho dokonce i přes zavřená víčka. Dívalo se na mě. Sledovalo mě očima, které vypadaly přesně jako ty moje.

Odtáhl jsem dýku ze svého zápěstí a začal se s ní šťourat mezi zuby. „Jen ať si přijdou,“ ušklíbl jsem se. „Lepší než to věčný čekání.“

To byla pravda.

Zvedl jsem se a protáhl si záda. „Klidně si tu zůstaň, duchu. Jak chceš. Já se jdu trochu prospat.“

A tohle byla lež.

Ráno se do mojí komnaty nahrnuli sluhové. Nechal jsem je, ať mě oblečou. Já vím, že to zní směšně, ale ukázalo se, že král musí dělat to, co od svých králů lidi obvykle očekávají. Nezáleží na tom, že jste jen ubohý král z Nemanic. Je jedno, že vládnete jedinému hradu, že vaše země je z velké části neschůdná a že ji obývá víc ovcí než lidí. Zjistil jsem, že poddaní raději umřou pro krále, kterého každé ráno obléká banda poskoků. Vycedí pro něj krev raději než pro krále, který se o sebe umí postarat sám a bez cizí pomoci.

Rychle jsem posnídal ještě horký chléb. Každé ráno mi ho moje páže nosilo čerstvý, přímo z pece. Pak jsem vyrazil do trůnního sálu, s Makinem v patách. Jeho kroky duněly, jak si to rázoval po dlažebních kamenech. Jestli ten chlap něco opravdu uměl, tak být neuvěřitelně hlučný.

„Dobré ráno, vaše Výsosti,“ pozdravil mě.

„Jdi do prdele,“ odsekl jsem a oklepával ze sebe drobky. „Máme menší problém.“

„Myslíš těch dvacet tisíc problémů, co se nám v noci usadilo před branami?“ ušklíbl se Makin. „Nebo je tu ještě něco novýho?“

Ve dveřích, které jsme míjeli, jsem zase zahlédl to dítě. Duchové se ve dne normálně nezjevují, ale tomuhle smradovi stačil sebemenší stín.

„Něco novýho,“ přikývl jsem. „Budu se ženit. Ještě dneska dopoledne. A nemám co na sebe.“

2

SVATEBNÍ DEN

„Princezna Miana je v péči otce Gomsta a řádových sester naší Paní,“ hlásil Coddin. V krajkovém oděvu vrchního kancléře vypadal pořád ještě celý nesvůj. Uniforma velitele Lesní hlídky mu seděla líp. „Musejí se ještě provést jisté kontroly, jestli je všechno v pořádku.“

„Buďme rádi, že nikdo nebude kontrolovat, jestli jsem panic i já,“ zasmál jsem se a usadil se na svém trůnu. Byl zatraceně pohodlný, to vám řeknu. Samý polštář s prachovým peřím a hedvábí. Vládnout říši je děsná otrava i bez toho, aby vás bolela záda ze sezení na jedné z těch tradičních, gotických přišerností. „Jak vlastně vypadá?“

„Tohle včera přinesl posel,“ pokrčil rameny Coddin a vytáhl zlatý medailon, velký asi jako mince.

„No a jak teda vlastně vypadá?“

Znovu pokrčil rameny, otevřel přívěsek palcem a chvíli studoval miniaturu ukrytou uvnitř. „Je celkem malá.“

„Dej to sem!“ vytrhl jsem mu medailon z ruky, abych se podíval sám. Tyhle miniatury malují specializovaní umělci. Místo štětců používají jeden jediný vlas a na každém portrétu stráví celé týdny. Žádný z nich by nepřipustil, aby výsledek jeho dřiny vypadal odpudivě, bez ohledu na realitu.

Miana vypadala... ucházejícně. Neměla v sobě to ostří jako

Kateřina, takový ten výraz, ze kterého je vám jasné, že ten člověk skutečně žije, a ne jen přežívá. Ale co. Když přišlo na věc, mě přitahovaly prakticky všechny ženské. Co si budeme nalhávat... Kolik z vás bylo v osmnácti nějak zvlášť vybíravých?

„Tak jak teda vypadá?“ dožadoval se Makin, který stál za trůnem a nic neviděl.

„Je celkem malá,“ pokrčil jsem rameny a strčil si medailon do kapsy. „Nejsem ještě na manželství moc mladý? Zajímalo by mě...“

Makin se pohrdlivě ušklíbl. „Já se ženil ve dvanácti.“

„Tak teď teda lžeš!“ Za všechny ty roky, co jsme byli spolu, se sir Makin z Trentu nikdy ani slůvkem nezmínil o nějakém manželce. Přitom udržet si na cestách tajemství, to není nic snadného. Pořád jste mezi bratry, jíte spolu, táboříte spolu, chlastáte spolu po společném vraždění a drancování...

„Nelžu,“ pokrčil rameny. „Ale dvanáct je na ženění fakt kurevsky málo. Zato osmnáct? To je úplně v pohodě, Jorgu. Jestli něco, taks s tím čekal až moc dlouho.“

„A kde teda tu svoji starou máš, co?“

„Je mrtvá. Měli jsme spolu dítě,“ zamračil se a zařal zuby.

Je dobré si čas od času připomenout, že o svých lidech nikdy nevíte úplně všechno. Že vás vždycky můžou ještě něčím překvapit.

„Takže moje skorokrálovna už bude pomalu připravená,“ změnil jsem téma. „Asi bych měl jít k oltáři tady s touhle pičovinou na krku, co?“ zatahal jsem za těžký aksamitový límec, který mě příšerně dřel. Popravdě, manželství i celá svatba mi byly naprosto ukradené, ale člověk se občas musí obětovat pro jiné a tak, že ano. Taková svatba, to je strašně důležité divadýlko pro všechny kolem. Na chudáky i na šlechtu působí jako nějaké kouzlo. A v takových případech se vyplatí udělat všechno správně, pěkně podle zavedených zvyklostí.

„Výsosti,“ ozval se Coddin, který nervózně přešlapoval pod pódiem, na kterém stál můj trůn. „Na tuhle... záležitost... teď opravdu není vhodná doba. Pod hradem táboří nepřátelská armáda.“

„A na rovinu, Jorgu, nikdo tady neměl ani nejmenší tušení, že sem ta holka jede. Zjistili jsme to, až když zabušila na bránu,“ přidal se Makin.

Bezmocně jsem pokrčil rameny. „Taky jsem nevěděl, že se tady objeví. Myslím jako takhle pozdě. Nejsem žádný věštec nebo jasnovidec, ne?“ Nedalo mi to a pohled mi sklouzl k mrtvému dítěti, které se krčilo ve vzdáleném rohu sálu. „Doufal jsem, že dorazí někdy koncem léta. Ale ať tak nebo tak, pokud si pro nás ta podělaná armáda bude chtít dojít, tak to má k mému hradu pořád ještě dobrý tři míle.“

„Možná by bylo na místě celou tu záležitost se svatbou o něco odložit?“ Coddin svoji funkci vrchního kancléře bytostně nenáviděl. Což byl nejspíš ten pravý důvod, proč jsem mu jako jedinému věřil natolik, abych ho do ní jmenoval. „Dokud nebudou okolnosti o něco... příznivější.“

„Pod hradbama stojí dvacet tisíc mužů, Coddine. A my jich tady na hradě máme zhruba tisícovku. Teda vlastně ne. Většina jich je dole v podhradí, protože můj královskoj hrad je tak kurevsky malej, že se sem beztak nevlezli.“ Neubráníl jsem se úsměvu. „Takže na rovinu, nemyslím si, že by nám v dohledné době hrozilo něco jako příznivější okolnosti. Tak co kdybychom našim chlapům dali kromě krále i královnu, ať mají pro koho umírat? Co ty na to, co?“

„A co uděláme s armádou prince ze Šípova?“ chtěl vědět Coddin.

„Není to doufám jedna z těch příležitostí, kdy budeš až do poslední chvíli zarputile předstírat, že nemáš žádný plán?“ přisadil si Makin. „A kdy se nakonec ukáže, že fakt žádný plán nemáš a nikdy jsi ani neměl?“

Když to říkal, vypadal dost zachmuřeně. Napadlo mě, jestli třeba pořád ještě nemyslí na svého mrtvého potomka. Protože smrti už jsme spolu čelili mnohokrát, a on se jí pokaždé postavil s úsměvem na rtech.

„Hej, ty tam!“ zařval jsem na jednu sloužící, která se krčila na opačném konci sálu. „Skoč za ženskejma a vyřiď jim, ať mi sem přinesou můj svatební úbor.“ Zvedl jsem se a ruka mi sklouzla

k meči. „Hlídky by už měly bejt pomalu zpátky. Zajdeme na východní nádvoří a poslechneme si jejich hlášení. Poslal jsem s nima i Rudýho hraběte a Prcka Rikýho. Uvidíme, co se jim podařilo o těch šípovskejch parchantech zjistit.“

Makin vyrazil jako první, zato Coddin si vypěstoval paranoidní představu, že na mě za každým rohem číhají nájemní vrazi. Já ale věděl, jaké nebezpečí se doopravdy ukrývá v temných koutech mého hradu. A vrazi to rozhodně nebyli. Makin vyšel ze sálu a já chtěl jít za ním, ale vrchní kancléř mě zadržel.

„Hele, princ ze Šípovala rozhodně nestojí o to, aby mě zabil nějaký posranej černoprdelník, Coddine. Sakra, toho chlapa by nasralo, i kdyby mi do polívky spadl vlas. On chce, on touží po tom, aby nás převálcovav a zadupal do země s těma dvaceti tisícovkama chlapů, co si sem dotáhl. Ten pičus si brousí zuby na císařskej trůn. Myslí si, že se přes nás dostane až za Gildenskou bránu. Snaží se narychlo si vytáhnout z prdele nějakou pověst a reputaci. Myslíš, že by si na mě mohl najmout zabijáky? Hovno. To by mu mohlo leda uškodit.“

Makin se zastavil a ohlédl se přes rameno. „Přesně tak. Musel bys mít o hodně víc vojáků, abys mu stál za to, zaplatit si nějakýho vraha.“

Hlídka už na nás čekala. Muži v ranním chladu podupávali, aby se zahřáli. Pár ženských jim zatím ošetřovalo zranění. Nechal jsem velitele, aby podal oficiální hlášení Coddinovi, a radši si k sobě zavolal Hraběte. Spolu s ním přišel i Riký, i když ho nikdo nezval. Ty uplynulé čtyři roky života na hradě ho nijak nezměnily. Pořád měřil dost přes dva metry a pořád měl neskutečně ošklivý ksicht, který se dokonale hodil k jeho výbušné, násilnické povaze.

„Zdar, Prcku Riký,“ kývl jsem hlavou. Bylo to už dlouho, co jsme spolu naposledy mluvili. Roky. „Jak se má tvoje krásná ženuška?“ Vlastně jsem ji nikdy neviděl, ale vzala si Rikýho za manžela, takže to musela být skutečně výjimečná osobnost.

„Vzala mi roha,“ pokrčil rameny.

Radši jsem to nijak nekomentoval. Na tom chlapovi vždycky bylo něco, co mě nutilo se na něj vrhnout. Něco základního,

elementárního, něco zatraceně nebezpečného. Nebo to možná bylo prostě tím, že byl tak nechutně velký. „Tak jo, Hrabě,“ obrátil jsem se k jeho společníkovi. „Doufám, že pro mě máš nějaký dobrý zprávy.“

„Je jich kurevsky moc,“ odplivl si zhnuseně na zem. „Balím to tady.“

„Ale prosím tě,“ usmál jsem se přátelsky a vzal ho kolem ramen. Hrabě na pohled nevypadá nic moc, ale je to jen zdání. Je silný. A když přijde na věc, tak i zatraceně rychlý. Čím ale vyniká nad ostatními, je jeho mozek. Chaos, nebezpečí, vraždění... nic z toho ho nedokáže ani na okamžik vyvést z míry. Ať se kolem děje, co chce, jeho mysl celou situaci neustále zkoumá, zvažuje a odhaduje. Čeká na sebemenší soupeřovu chybu, a jakmile přijde, bez váhání ji využije.

„Ale no tak,“ přitáhl jsem si ho k sobě a rukou ho poklepal po zátylku. Lehce se otrásl, ale hned se ovládl. Dokonce mu ani ruka nesjela k dýce, kterou měl za pasem. „To je úplně v pohodě,“ kývl jsem a odtáhl ho kousek stranou od ostatních. „Ale dejme tomu, že k tomu z nějakýho důvodu nedojde. Samozřejmě čistě teoreticky. Představ si na chvíli, že seš tady sám a jich na tebe venku před branama čeká dvacet. To by mohlo celkem přesně odpovídat situaci, ve který jsi byl, když jsme tě poprvý potkali u toho jezera v Ruttonu, ne?“ Při té vzpomínce se na okamžik usmál. „Tak kdyby to bylo takhle, tak jak bys to zaonačil, abys zase vyhrál? Nějaký nápady, Rudej hrabě?“ Oslovil jsem ho tak, abych mu připomněl ten den, kdy dostal svoji přezdívku. Den, kdy se svým typickým vlčím úsměvem na rtech stál uprostřed hromady mrtvol, od hlavy k patě zbrocený krví.

Kousl se do rtu a zahleděl se někam do dálky. „Jsou tam namačkaný na sebe, Jorgu. Namačkaný jeden na druhýho. Bylo by to jeden proti mnoha. Musel bys bejt kurva rychlejš a zůstat furt v pohybu. Využívat je proti nim samotnejm. Každěj z nich by byl tvůj štít proti těm ostatním.“ Potrásl hlavou a pohled se mu zase zaostřil. „Jenže takhle to s armádama prostě nefunguje.“

V tomhle měl pravdu. Coddin vycvičil naše vojáky víc než dobře, hlavně bývalé členy otcovy Lesní hlídky. Jenže jak se začne

bojovat, je všechna disciplína najednou k ničemu. V bitevní vřavě se rozkazy mají tendenci ztrácet a mizet nebo je velitelé přeslechnou či ignorují. Je jedno, jak se budete snažit, protože dřív nebo později se to v poli vždycky nevyhnutelně zvrhne do krvavého masakru, kdy bojuje každý jen sám za sebe. A to je přesně ta chvíle, kdy početní převaha začne hrát zásadní roli.

„Veličenstvo?“ Byla to jakási ženská, švadlena. Jedna z těch, co se mi staraly o oblečení. V ruce držela moje svatební roucho.

„Mabel!“ rozpřáhl jsem ruce na uvítanou a obdařil ji jedním ze svých zabijáckých úsměvů.

„Jsem Maud, pane.“

Jedno se muselo tý babizně nechat: rozhodně měla odvalu. „No tak teda Maud,“ pokrčil jsem rameny. „V tomhle bych se měl asi ženit, co?“

„Pokud se jeho Veličenstvo uráčí,“ odpověděla s lehkou úklonou.

Vzal jsem to roucho do ruky a prohlédl si ho. „To je z kočičích kožek?“ zeptal jsem se. „Koukám, že jich na to padlo pěkných pár, co?“

„To je sobol, pane,“ zamračila se nespokojeně. „Sobolí kožešina. Vyšívaná zlatou nití. Hrabě –“ ošila se a raději zmlkla.

„Hrabě Renar se v tomhle hadru taky ženil, co?“ dokončil jsem za ni. „No co. Pokud to bylo dobrý tomu volezlýmu parchantovi, tak to bude stačit i mně. Aspoň mi nebude zima.“ Strýček Renar u mě měl pořád ještě nesplacený dluh. Za ty trny v mém těle, za zavražděnou matku, za ztraceného bratra. Připravil jsem ho o korunu, o hrad i o život a pořád ještě jsem neměl pocit, že bychom spolu byli vyrovnaní. Tohle roucho byla jen další splátka, co sotva pokrývala další úroky.

„Raději byste si měl pohnout, Veličenstvo,“ ozval se najednou Coddin, zatímco očima pořád pátral po případných vrazilích. „Musíme ještě zkontrolovat všechny naše obranné postavení a rozvrhnout zásobování pro naše lučištníky. A taky probrat podmínky naší kapitulace.“ Muselo se mu nechat, že při těch posledních slovech měl odvalu se mi podívat přímo do očí.

Přikývl jsem, vrátil kožešinovou róbu Maud a nechal ji, aby mi

pomohla s oblékáním. Vojáci, co se vrátili z hlídky, na nás celou dobu zírali. Pobledlému Coddinovi jsem se nenamáhal nijak odpovědět. Toho chlapa jsem měl fakt rád. Už od chvíle, kdy se mě pokusil na otcův příkaz zatknout. Měl jsem ho rád dokonce i teď, když otevřeně mluvil o kapitulaci. Byl statečný a měl to v hlavě srovnané. Byl schopný, výkonný a upřímný. Muž na svém místě. „Tak jdeme, ať už to máme z krku,“ kývl jsem konečně a vyrazil k hradní kapli.

„Fakt to musí bejt? Myslím to manželství,“ ozval se znova Coddin. Výborně. Poctivě se držel rozkazů, které ode mě dostal. „Vždycky mi říkej, co si myslíš“ – to jsem mu přikázal. „Nikdy se nespokoj s tím, že jakožto tvůj vládce musím mít vždycky pravdu.“ „Když se stane vaší ženou, můžou ji brzo potkat pěkně ošklivé věci.“ Riký se při těch slovech zachechtal. „Zato kdyby tu zůstala jako host, mohli bysme za ni možná i získat nějaký to výkupný. Výměnou za to, že ji pošlem zpátky na Koňácký pobřeží.“

To byl celý on. Schopný a upřímný. Já tyhle věci neumím ani předstírat. „Jo, musí to bejt.“

Po točitém schodišti jsme vyšli do kaple, jejíž vchod střežil rytíř v plné zbroji. Na jeho hrudním plátu se pod mým erbem pořád ještě rýsoval znak hraběte Renara. Skoro to vypadalo, jako bych vládu převzal sotva před čtyřmi týdny, a ne před čtyřmi lety. Uvnitř v něm byl nejspíš nějaký šlechtic příliš chudý, příliš tupý nebo příliš loajální ke starým pořádkům na to, aby si s tím lámal hlavu. V kapli na nás už čekal můj dvůr a dole na nádvoří se pomalu shromažďovali sedláci. Ten smrad byl cítit až sem nahoru.

U dveří jsem se zastavil a rukou naznačil rytířovi, aby s jejich otevřením ještě počkal. „Tak podmínky kapitulace, jo?“

Zase jsem zahlédl to mrtvé děcko. Tentokrát se skrývalo ve stínu za vlajkou, co visela na nedaleké zdi. Rostlo a dospívalo, společně se mnou. Když jsem ho viděl poprvé, bylo to sotva batole, které na mě zíralo mrtvými očima. Teď mu mohly být tak čtyři roky. Promnul jsem si spánky.

„Podmínky kapitulace?“ zopakoval jsem. Vyslovil jsem ta dvě slova teprve podruhé, ale už zněla podivně omšele. Jako fráze, kterou omíláte pořád kolem dokola. V tu chvíli jsem si vzpomněl

na tu měděnou skříňku u mě v pokoji a po zádech mi přešel mráz.
„Tady nikdo kapitulovat nebude.“

„Tak v tom případě by si měl otec Gomst s tím obřadem raději pohnout,“ pokrčil Coddin rameny. „Ať můžem jít konečně zkontrolovat ty obranný postavení.“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nepůjdeme nikam. Nebudeme se bránit. My totiž zaútočíme.“

S těmi slovy jsem odstrčil čekajícího rytíře a rozrazil dveře do kaple. Uvnitř bylo plno, lidi se tu mačkali jeden na druhého. Podle oblečení to skoro vypadalo, že mně oddaní šlechtici jsou ještě chudší než ti sedláci dole na nádvoří. Jen vlevo vzadu bylo vidět ostrůvek modré a fialové. Byla tam skupina dvorních dam a rytířů oblečených v barvách domu Morrow. V barvách Koňáckého pobřeží.

A úplně vepředu, přímo před oltářem, stála moje nastávající.

„A do prdele,“ vydechl jsem.

Jak jsem to říkal... Celkem malá? Jo, to by sedělo. Vypadala, že jí není víc než dvanáct.

Když je klid, tak se Rudý hrabě mění v někoho úplně jiného. Stává se z něj sedlák oplývající vlídností; sedlák, který hledá Boha na svatých místech. Ale v boji z něj tyhle řetězy všednosti vždycky spadnou. Když přijde válka, je Hrabě svému Bohu blíže než kdy jindy.

3

SVATEBNÍ DEN

Sňatky byly od pradávna pojátkem, které drželo Stovku pohromadě v čemsi vzdáleně připomínajícím jednotu. Představovaly krátká období míru v krvavém běsnění Války sta. A tuhle konkrétní svatbu jsem připravoval bezmála čtyři roky.

Prošel jsem uličkou, kterou mi utvořili vznešení a mocní šlechtici renarského panství. No, vlastně zas tak moc vznešení nebyli, a mocní už vůbec ne. Prošel jsem si jejich rodokmeny a dobře půlka z nich měla mezi rodiči nebo prarodiči zamíchané sedláky a pasáky. Ale co. Vlastně mě celkem překvapilo, že tu zůstali. Já na jejich místě bych se zařídil přesně podle rady Rudého hraběte a touhle dobou bych byl už daleko odsud. I se vším cenným, co bych jen dokázal pobrat s sebou.

Miana mě po očku sledovala. Byla stejně čerstvá a živá jako ty lilie, které měla vpletené ve vlasech. Pokud ji moje znetvořená levá tvář nějak vyděsila, nedala to na sobě znát. Zachvěl jsem se a měl jsem co dělat, abych se udržel a nepřejel si prsty po těch jizvách. V čelisti mi to bolestivě zacukalo.

Postavil jsem se vedle své nastávající před oltář, ohlédl se přes rameno – a v tu chvíli mi to došlo. Ti lidi tady... Oni čekali, že je zachráním. Věřili, že s těmi pár vojáky, kterým velím, tohle místo ubráním. Že zvítězím. Skoro jsem se neovládl a řekl jim to, co by jim řekl každý, kdo mě zná. Že je ve mně něco, co se spíš

zlomí, než aby se to ohnulo. Kdyby sem princ ze Šípova přijel s menší armádou, dost možná bych měl dost rozumu a vzal do záječích. Jenže on to přehnal.

Čtyři hudebníci v nažehlených livrejích popadli dudy a začali hrát fanfáru.

„Radši to vezměte pěkně zkrátka, otče,“ přikázal jsem Gomstovi potichu. „Mám toho dneska ještě nad hlavu.“

Zatvářil se kyselé a nesouhlasně se zamračil. „Princezno Miano, je mi potěšením představit vám jeho výsost Honourouse Jorga Ankrata, krále nad Renarskou vysočinou a právoplatného dědice ankratských zemí a držav.“

„Je mi potěšením,“ uklonil jsem se lehce. Opravdu to bylo ještě dítě. Nebyla mi ani po ramena.

„Nyní již chápu, proč byl váš portrét vyvedený z pravého profilu,“ odpověděla zdvořile.

Neubráníl jsem se úsměvu. Tohle manželství sice bude krátké, ale zjevně ne nudné. „Ty se mě nebojíš, Miano?“

Místo odpovědi se natáhla, aby mě vzala za ruku. Ucouvl jsem. „Ani ne.“

„Otče?“ kývl jsem raději na kněze.

„Drazí přítomní,“ vpadl Gomst zpátky do svojí role. „Sešli jsme se tu dnes před tváří Boha, abychom...“

A tak se stalo, že se ten starej dědek zeptal starobylými frázemi všech ‚zde přítomných‘, jestli snad někdo ví o důvodu, proč by se tento sňatek neměl uskutečnit, a vyzval každého, kdo by o něčem takovém věděl, aby promluvil (pokud by tedy v sobě našel odvahu podepsat si rozsudek vedoucí k pomalé a velmi bolestivé smrti), nebo mlčel navždy. Nikdo se neozval, a tak váš milý Jorg Ankrat mohl bez překážek vstoupit do posvátného svazku manželského.

Když bylo po všem, vyvedl jsem svoji nevěstu za bouřlivých ovací z kaple. Šlechtici jásalí tak hlasitě, že se jim skoro podařilo překřičet ty zkurvený dudy, co děsivě vřískaly na celý kolo. Ta příšernost je tradiční místní nástroj. Bohužel má k hudbě asi stejný vztah, jaký má prase k deskriptivní geometrii: žádný.

Hlavní vchod z kaple vedl na schodiště směřující na největší

z hradních nádvoří. Přesně tady jsem usekl hlavu předchozímu majiteli těchto zdí. Teď se tu shromáždilo několik stovek lidí, kteří se na nás přišli podívat; a další davy se shromáždily za branami, odkud na nás zíraly skrz spuštěné padací mříže. Všiml jsem si, že začalo sněžit.

Jakmile jsme se objevili, rozlehl se celým Strašidlovem hromový jásot. Vzal jsem Mianu za ruku a zvedl ji do výše, abychom společně pozdravili lid. Tahleta oddanost a loajalita, kterou lidi cítí ke svému lennímu pánovi, tahle stádní tupost mě nikdy nepřestane udivovat. Celé roky jsem žil a tloustl z jejich dřiny, zatímco oni museli denně zápasit o holé živobytí s drsnými horami. Jenže jim to nevadilo, dokonce sem přišli prakticky na jistou smrt. A proč? Prostě protože jsem tady byl já. Podívejte se, vyjasněme si jednu věc pěkně na rovinu: dokonce i já jsem měl jisté pochybnosti, že tohle přežijeme. A to navzdory neochvějně důvěře ve svoji schopnost dokázat nemožné, navzdory všemu a všem.

Vzpomněl jsem si na životní lekci, které se mi tu dostalo před několika lety. Na lekci, na kterou mě život na silnici a putování s bratry nemohly nijak připravit. Na lekci o tom, co to znamená být doma.

Jednoho dne přišla na hrad zpráva o tom, že je potřeba mojí královské vznešenosti, aby se chopila svých povinností a rozhodla jakousi při. Musel jsem jet na místo, kterému tady říkají ‚vesnice‘, nicméně které by v každé jiné civilizované zemi nazvali tak leda kurevskou dírou uprostřed ničeho. Stály tam tři barabizny a pár kůlen, namačkaných na sebe. Bylo to až někde nahoře v horách a jmenovalo se to tam Drsníkov. Později jsem se dozvěděl, že o kus výš je ještě Malý Drsníkov. Vzhledem k místním poměrům ale tipuju, že ho nejspíš tvořila osamělá, prázdná psí bouda.

Postupně vyšlo najevo, že celý spor mezi dvěma sedláky se točil kolem toho, komu patří jaký kus obyčejné, a hlavně totálně bezcenné skály. Považte, že kvůli tomu jsme já a Makin museli vyšplhat o dobrých tisících metrů výš, než co byl Strašidlov. A to jen abych ukázal, že mi na mých poddaných jakože záleží. Původně to vypadalo, že kvůli tomuhle sporu už přišlo o život několik lidí,

jenže pak se ale ukázalo, že to ve skutečnosti nebylo zas tak hrozné. Ve skutečnosti veškeré ztráty čítaly jedno prase a levé ucho jakési místní babizny. Normálně bych se v tu chvíli naštvál, všechny pozabíjel a odnesl si jejich hlavy s sebou domů na hrad, ale tehdy ne. Nevím proč. Asi že jsem byl fakt unavený ze všeho toho šplhání nebo co. Místo toho jsem oba sedláky nechal, aby mi celou věc vyložili, což bohužel udělali. S takovým nadšením a zápalem, že jsem je musel utnout, protože se už začalo smrákat.

„Ty seš Gebbin, že jo?“ zeptal jsem se toho, který v celé věci vystupoval jako žalující strana. Příkývl. „Tak hele, Gebbine, řekl bych, že z nějakýho důvodu nesnášíš tady toho chlápka, a já fakt, ale fakt nechápu proč. Celá tahle věc mě už začíná kurevsky nudit, a navíc jsem se už po tom zpičeným výšlapu sem nahoru stačil vzpamatovat. Takže teď mě dobře poslouvej. Pokud mi hned teď nevyklopíš, proč doopravdy nesnášíš tadyhle...“

„Borron, pane,“ přispěchal mi na pomoc Makin.

„Jo, Borrona. Koukej mi říct, co proti němu doopravdy máš, a koukej mi říct pravdu, protože jinak vás odsoudím k smrti. Všechny, kromě tadyhlectý dobrý ženy, co přišla o ucho, protože tý dám do opatrování to druhý prase, co vám ještě zbylo. Jasný?“

Chvíli mu trvalo pochopit, že to myslím vážně. Pak se ještě trochu kroutil, ale nakonec z něj vypadlo, že toho druhého sedláka nesnáší prostě proto, že je ‚cizlej‘. Následně se ukázalo, že *cizlý* vlastně znamená *cizák*, což je kdokoli, kdo není místní. A Borron byl *cizák*, protože se narodil a žil na jižním konci údolí. Tak už to tady na Vysočině chodí.

Proto všichni tihle lidé nadšeně zdravili mě a Mianu. Proto mávali meči a bušili jimi o štíty. Proto jásalí až do ochraptění. Jasně, kdybyste se jich zeptali, řekli by vám, že je jim ctí smět bojovat za obě jejich výsosti, jenže to by nebyla pravda. Oni prostě jen nechtěli, aby se jim po jejich skalách promenádovali všichni ti cizáci ze Šípova. Nechtěli, aby se jim roztahovali v jejich údolích, pokukovali po jejich kozách a nedej bože snad i po jejich ženách.

„Princ ze Šípova má mnohem větší armádu než ty,“ oznámila mi Miana. Žádné vykání, žádné ‚Vaše Výsosti‘, nic.

„Jo, to má,“ přikývl jsem, zatímco jsem dál s úsměvem na rtech mával davům.

„Nakonec vyhraje, že?“ zeptala se. Možná na dvanáct vypadala, ale nemluvila tak.

„Kolik ti je?“ zeptal jsem se a po očku na ni mrkl. Při tom jsem pořád mával.

„Dvanáct.“

A kurva.

„Mohl bych vyhrát já. Pokud každé z mejch vojáků zabije aspoň dvacet jeho chlapů, tak to není až tak nepravděpodobný. Hlavní věc je, aby nás neobklíčili.“

„Jak jsou odsud daleko?“ ptala se dál.

„Jejich přední linie se utábořily zhruba tři míle odsud,“ pokrčil jsem rameny.

„Tak to bys na ně měl zkusit zaútočit,“ prohlásila suverénně. „Dřív, než nás tady obklíčí.“

„Já vím.“ Sakra, ta holka se mi začínala líbit. Vždyť i tak zkušený voják, jako byl Coddin, navrhoval, abychom se zakopali tady na hradě a nechali zdi, ať dělají svoji práci. Jenže tahle strategie má jednu drobnou chybičku. Každý hrad na světě nakonec nevyhnutelně podlehne přesile, pokud je tak velká jako tahle. A tahle Miana dospěla ke stejnému závěru jako Rudý hrabě. Ke stejnému závěru, k jakému došel chlap, který se vypořádal se sedmnáctičlennou hlídkou. Sám, bez pomoci. Jde o to, že na zabíjení potřebujete prostor. Musíte se pohybovat, postupovat, stahovat se a někdy i utíkat.

Počkal jsem ještě na jednu vlnu jásotu a pak jsem se otočil zády ke shromážděným davům a vrátil se do kaple.

„Makine! Je Hlídka připravená?“

„To teda je,“ přikývl. „Můj pane.“

Vytasil jsem svůj meč.

Nečekaný záblesk obnaženého ostří uprostřed domu Božího způsobil, že mnozí z přítomných zalapali po dechu. To mě potěšilo.

„Tak jdeme na to.“

Z DENÍKU KATEŘINY AP SCORRON

---

*6. října 98. roku Bezvládí
Ankrat, Vysoký brad, kaple, půlnoc*

Ankratská kaple je malá a ošklivá, jako by na ní nikomu ani nezáleželo. Plameny svíček se třepou v průvanu a stíny tančí po stěnách. A jakmile odejdu, přijde sem mladý ministrant a pozhasíná je.

Jorg Ankrat už je pryč skoro týden. Vzal s sebou sira Makina, kterého zachránil z vězení. Děkuji za to Bohu. Sira Makina mám ráda a neviním ho za to, co se stalo Galenovi. Za to mohl Jorg. Vzal si na něj kuši! No jistě. Galena by mečem nikdy neporazil. Ten kluk prostě neví, co je to čest.

Páter Glen říkal, že mě Jorg praštil a pak že ze mě serval skoro všechny šaty. Ještě je mám schované. Jsou až úplně dole v té veliké truhle, co mi s sebou nabalila matka. Dala mi do ní svatební výbavu a přidala mi ji na cestu ze Scorrón Haltu. A teď jsou v ní i ty šaty. Dala jsem je tam, aby si jich služebné nevšímly, protože v té truhle nemají co dělat. A když jsem sama, hladím ty rozedrané cáry modrého saténu. Dotýkám se jich a vzpomínám. Vidím ho, jak tam stál. Jak mi vyrazil nůž z ruky. Jak se potácel, jako by se

nedokázal ani udržet na nohách. Vidím jeho mrtvolně bledou kůži, kterou hyzdí temná skvrna v místech, kde ho zranili. Vypadal tak neuvěřitelně mladý, skoro ještě dítě. Tělo měl samu jizvu, jak ho kdysi poškrábaly ty příšerné trny. Sir Reilly mi vyprávěl, jak ho tam našli. V tom keři strávil celou noc a skoro tam vykvrácel. Kolem zuřila bouře a mrtvola jeho matky ležela jen pár kroků od něj.

A pak mě uhodil.

Sahám si na to místo. Pořád ještě to bolí a mám tam strup. Najednou mě napadlo, jestli je ho pod vlasy vidět. Ale pak jsem se tomu musela zasmát. Jako by na tom záleželo.

Tam dole, tam jsem taky poškrábaná. Mám tam velké modřiny, modré jako tenhle satén. Na mých stehnech se dá skoro rozeznat otisk dlaní, které je svíraly. Palec je vidět ze všeho nejvíc.

Praštil mě a pak mě zneužil. Znásilnil mě. Pro něj to asi nic neznamenalo. Konečně, je to žoldák, co žil celá léta na silnici. Pro něj to nejspíš byla bezvýznamná epizoda. Jen si vzal to, co si vzít mohl a chtěl. Mezi zločiny, které za svůj krátký život spáchal, je to jeden z nejmenších. A dokonce i mezi tím, co provedl mně samotné, to není ten nejhorší. Hanna mi strašně schází. Plakala jsem, když jsme její tělo ukládali do země. Taky mi chybí Galen. Chybí mi jeho divoký smích i ten svíravý pocit, který ve mně vyvolávala jeho blízkost.

11. října 98. roku Bezládí Ankrat, Vysoký hrad, mé komnaty

Dneska jsem v Modrém sále viděla pátera Glenu. Přestala jsem chodit na jeho mše, ale dneska jsem ho stejně zahlédla, jak tam stojí. Viděla jsem ho, i jeho ruce. Jeho prsty, jeho palec. Dívala jsem se na ně a při tom myslela na ty pozvolna mizející modřiny na mých stehnech. Pak jsem utekla sem, do svých komnat. Teď tu sedím a dotýkám se těch saténových cáří, co tu mám schované.

Bratra Goga tvoří kůže, svaly a kosti. Narodil se jako zrůda, vyrostl jako zrůda... a přesto ho od normálních potomků Adamových ve své podstatě neodlišuje nic než temně rudá barva jeho kožichu, celočerné tůně jeho očí bez bělma a ebenové tesáky na rukách. A pak jsou tu ještě ty trnovité výrůstky, co mu nedávno začaly rašit z páteře. Když ho budete sledovat, jak si hraje, jak skotačí a směje se, nikdy neuvěříte, že je chodící trhlinou do pekla. Trhlinou, z níž mohou šlehat ďábelské plameny. Ale jakmile ho jednou uvidíte hořet, uvěříte.

4

O ČTYŘI ROKY DŘÍVE

Když mi bylo čtrnáct, usedl jsem na trůn svého strýce a musím říct, že se mi to líbilo. Měl jsem hrad. Měl jsem armádu služek, s nimiž jsem si mohl vrznout, kdy se mi zachtělo. Měl jsem sál plný šlechticů, jimž jsem mohl vládnout. I když, šlechticů... Spíš takové té verbeže, co se za šlechtu označuje tady na Vysočině. A měl jsem pokladnici, kterou jsem mohl vybrakovat podle libosti. První tři měsíce po korunovaci jsem zasvětil výhradně výše zmíněným aktivitám.

Probudil jsem se zalitý potem. Normálně se probudím okamžitě a okamžitě jsem úplně bdělý. Tentokrát jsem ale měl pocit, jako bych se topil.

„To je vedro...“

Převalil jsem se, spadl z postele a zalapal po dechu.

Kouř.

Křik, někde v dálce.

Odkryl jsem lucernu, co stála na stolku, a vysunul knot. Ten kouř vycházel ze dveří. Ne zpod nich nebo skrz ně, ale přímo z nich. Stoupal z ohořelých desek a zakrýval je jako nějaký pekelný závěs.

„Kurva –“ Uhořím? To byla už od dětství jedna z mých fobií. Takový můj malý, soukromý problém. Někdo se bojí pavouků, já zase zpopelnění. A těch pavouků vlastně taky.

„Gogu!“ zařval jsem.

Když jsem usínal, byl v předpokoji. Zkusil jsem se přiblížit ke dveřím. Opatrně, ze strany. Bylo tam neskutečné vedro. Měl jsem na vybranou. Pokoj jsem mohl opustit buďto dveřmi, nebo jedním ze tří oken, jenže s těmi byl takový menší problém. I kdybych se nějak dostal skrz mříže, čekal by mě dobře třicetimetrový pád.

Popadl jsem ozdobnou sekeru, co visela na háku, a opřel se zády o zeď tak blízko vedle dveří, jak to jen šlo. Plíce mě pálily, měl jsem problémy zaostřit a mávnout s tím krámem bylo asi stejný, jako kdybyste se snažili zvednout dospělýho chlapa... Pak konečně narazilo ostří do dveří a prkna vybuchla. Pokoj se okamžitě naplnil oranžovo-bílými plameny, které během pár okamžiků pohltily všechno, čeho se dotkly – a pak bylo najednou po všem. Nebýt doutnajících zbytků postele a očazené podlahy, málem bych nevěřil, že se to vůbec stalo.

V předpokoji bylo ještě větší horko než v ložnici. Podlaha, zdi i strop byly uhlově černé a uprostřed vši té zkázy ležel velký, doběla rozžhavený kus kamene. Sálalo z něj takové vedro, že mi během pár vteřin vyschly oči a já tak konečně přestal vidět rozmazaně. Ten žhavý kámen, to byl Gog. Ležel na zemi stulený jako nemluvně a žhavý jako samo peklo.

Něco obřího se prohnalo dveřmi do strážnice, jako by tam ale už nebyly. Gorgoth! Popadl chlapce do jedné ze svých obřích tříprstých tlap a tou druhou ho praštil. Gog vykřikl, probudil se – a žár byl najednou pryč. A když se obří ruka odtáhla, vynořilo se zpod ní obyčejné, vyhublé dítě s rudo-černými pruhy na těle.

Bez jediného slova jsem kolem nich proklopýtal a nechal strážné, ať mi pomohou ven.

Přesněji řečeno mě odtamtud doslova vytáhli. Až v trůnním sále jsem sebral dost sil na to, abych se aspoň trochu vzpamatoval. „Vodu,“ vydechl jsem. Pořádně jsem se napil a pak si s pomocí nože ořezal spálené prameny vlasů. Když jsem skončil, kývl jsem na svoje muže. „Přiveďte sem ty zrudý.“

V tu chvíli do sálu vrazil Makin a ve spěchu si natahoval rukavice. „Zase?“ povytáhl obočí. „Další požár?“

„Tentokrát to bylo fakt zlé. Úplný peklo,“ přikývl jsem. „No,

ale k něčemu to bylo přece jen dobrý. Aspoň se už nebudu muset koukat na nábytek, co tam zbyl po mým strýcovi.“

„Nemůžeš ho nechat spát v hradě,“ zamračil se Makin.

„To vím taky,“ odsekl sem. „*Ted'* už to vím taky.“

„Tak s tím něco udělej, Jorgu,“ odplivl si rytíř a začal si zase sundávat rukavice. Nikdo na nás neútočil, tak mu byly k ničemu.

„Nemůžeš ho vykopnout,“ ozval se rozespalý Coddin, který zrovna přišel. „Je až moc nebezpečnej. Někdo by ho určitě využil.“

A bylo to venku. Gog bude muset umřít.

V tu chvíli do předních dveří něco příšernou silou uhodilo. A pak ještě dvakrát, než se konečně rozlétly. Do trůnního sálu vstoupili Gorgoth s Gogem a za nimi šli čtyři moji rytíři. Vedle té obří leukróty vypadali jako děti. A na oplátku on vedle nich vypadal každým coulem jako to monstrum, co jsem potkal pod horou Honas. Jeho kočičí oči byly i v panujícím příšeří stažené jen na tenoučké štěrbinu a černé pruhy v jeho krvavě rudé kožšině vypadaly, jako by byly z nejtemnější černi.

„Kolik že ti je, Gogu? Nějakých osm, ne? A už se bavíš snahou vypálit můj hrad do základů.“ Cítil jsem na sobě Gorgothův upřený pohled. Jeho obří, vytrčená žebra se s každým nádechem rozevírala a zase stahovala.

„Ten velkej bude bojovat,“ zašeptal Coddin. „A sejmout ho nebude žádná prdel.“

„Osm let,“ zopakoval po mně Gog. Nevěděl to, ale rád mi to odkýval. Když jsem ho viděl poprvé, byl jeho hlas vysoký, příjemně dětský. *Ted'* byl drsný a člověk by přísahal, že v něm slyší praskání plamenů. Znělo to, jako by je měl co chvíli vydechnout. Úplně jako jeden z těch pohádkovejch draků nebo tak něco.

„Odvedu ho odsud,“ ozval se Gorgoth. Jeho hlas byl tak hluboký, že mu skoro ani nebylo rozumět. „Někam daleko.“

Čas rozehrát další partii, Jorgu. Ticho se nepřijemně protahovalo.

Kdyby tehdy Gorgoth neudržel bránu, sám proti všem, tak bych na tomhle trůně nikdy neseděl. A neseděl bych tu, ani kdyby Gog nespálil hraběcí vojáky na popel. Na druhou stranu, obličej

mě pořád ještě páčil jako čert, plíce bolely při každém nadechnutí a ohořelé vlasy příšerně smrděly.

„Je mi líto tvojí postele, bratře Jorgu,“ ozval se Gog. Gorgoth mu poklepal na rameno. Udělal to jemně a jen jedním prstem, ale i tak malou leukrótu skoro srazil na zem. „Králi Jorgu,“ opravil se chlapec.

Na tomhle trůně bych neseděl, nebýt celé řady lidí. Nebýt spousty riskantních, někdy i naprosto sebevražedných rozhodnutí. Nebýt smrti mnoha mužů, z nichž zdaleka ne všichni si ji zasloužili. Není možné být jim všem zavázaný, protože pokud byste to tak brali, úplně by vás to zavalilo a pohřbilo.

„Chtěl jsi toho kluka dát nekromantům, Gorgothu,“ prohlásil jsem. „I s jeho bratrem.“ Neptal jsem se ho, jestli hodlá Goga bránit i za cenu svého života. Ani jsem nemusel.

„Věci se měňej,“ pokrčil obřímí rameny.

„Říkals tehdy, že pro ně bude lepší umřít rychle a čistě,“ tlačil jsem dál. „Říkals, že se oba měňej moc rychle. Moc rychle, než aby se dokázali přizpůsobit. Říkals, že jim ty změny obrátěj těla úplně naruby. Tos říkal ty sám.“

„Dej mu šanci,“ odsekl Gorgoth.

„Před chvílí jsem skoro uhořel ve své vlastní posteli,“ vykročil jsem k němu. Makin se zařadil vedle mě. „Královský komnaty jsou spálený na uhel. A věř mi, nemám v plánu umřít v posteli. Leda až budu starej, senilní a císař celý země. A i pak to připustím, leda by se to stalo při šukání s krásnou, nadržanou konkubínou.“

„Nedá se s tím nic dělat,“ zamračila se obří leukróta a ruce se jí sevřely v obrovské pěsti. „Za to může jeho dena.“

„Neznám žádnou Denu,“ povytáhl jsem obočí a opatrně položil ruku na svůj meč. Vzpomněl jsem si, jak Gog bojoval za svého bratra. Bel tehdy ztělesněním animální zuřivosti. Povzdechl jsem si. Byla v tom čistota a jednoduchost, o které jsem já sám už přišel. Přitom ještě nedávno bylo všechno tak snadné. Věci byly černé, nebo bílé a nic víc. Mám Gemsta vykuchat, nebo mu mám darovat život... Ale dnes? Všechno se rozplizlo do miliónů odstínů šedé. Člověk se může v šedi utopit.

„Jeho dena. Je v ní zapsanej jeho život. Říká to, kým je a kým

se jednou stane. Dena takhle popisuje život každého z nás, člověka nebo monstra. Je zapsaná v samém jádře každý živý bytosti,“ vysvětloval Gorgoth.

V životě jsem to monstrum neslyšel říct tolik slov najednou. „Hele, Gorgothu, co si budem nalhávat. Za svůj život jsem už vykuchal pěknou řádku lidí, a pokud v sobě vůbec něco měli, tak to bylo sytě červený a pěkně to stříkalo.“

„Jádro bytosti se nedá nalézt podle vašich standardů, Výsosti,“ upřel na mě ty svoje kočičí oči. Výsosti mi v životě neřekl. Myslím, že v tu chvíli svým vlastním způsobem žebral o život toho kluka.

Nemohl jsem si pomoci a zahleděl jsem se na Goga. Seděl na zemi a zíral na mě, pak na Gorgotha a zase na mě a zpátky na něj. Musel jsem si přiznat, že toho kluka mám rád. Oba jsme přišli o mladšího bratra a ani jeden z nás ho nedokázal zachránit, i když chtěl. A oba jsme v sobě měli ukrytou destruktivní sílu, která mohla kdykoliv vybublat na povrch a spálit nás i ostatní na popel.

„Pane?“ ozval se Coddin. Pro jednou pochopil, na co myslím. „Tohle nejsou věci, kterými by se muselo zabývat vaše Veličenstvo osobně. Prosím, dám vám svoje vlastní komnaty. Vyspíte se a ráno to probereme.“

Nech to na mně a já se postarám o všechnu tuhle špinavou práci, to mi říkal. Přitom jsem věděl, že to Coddin nechce udělat. Protože jestli on dokázal uhodnout, na co myslím, tak já jsem v něm četl jako v knize. Navíc tímhle jsme si už prošli. Když si jeho kůň zlámal nohy mezi balvany, taky ho nechtěl zabít. Ale udělal to. A udělal by to i teď. Hra na vládnutí nikdy nebyla z těch nejčistších.

Jsi na tahu.

„Nedá se nic dělat, Jorgu,“ povzdechl si Makin a položil mi ruku kolem ramen. „Je moc nebezpečnej. A nikdo neví, co se z něj ještě vyvine.“

Hraj, jak nejlíp dokážeš. Hraj na vítězství. Nevol si cestu nejmenšího odporu, skrývá v sobě nejvíc nebezpečí.

„Gogu?“ oslovil jsem ho. Pomalu se postavil a pohledem mi visel na rtech. „Moji muži říkají, že prej jsi moc nebezpečnej. Že

tě tady nemůžu nechat. A že tě ani nemůžu nechat odejít. Že živej představuješ riziko, který je pro nás nepřístupný. Že jsi smrtící zbraň, kterou by někdo mohl ovládnout, někdo jinej.“ Obrátil jsem se k němu zády a zahleděl se na Makina, Coddina a svoje rytíře, kteří tu stáli s námi. „Pod Gellethem jsem probudil k životu stavitelský slunce a vy mi teď chcete tvrdit, že nedokážu zvládnout jedno dítě?“

„To byly jiný časy, Jorgu. Nebezpečný časy,“ ošil se Makin a očima studoval geometrické vzory na podlaze.

„Všechny časy jsou nebezpečný,“ odsekl jsem podrážděně. „Nebo si snad myslíš, že tady na horách jsme jako v bezpečí? Že se nám tady nemůže nic stát? Když stojíš uvnitř zdí tohotole hradu, tak jo, může se ti zdát velkej. Ale ujdi míli, a dokážeš ho celej zakrýt palcem na svý ruce.“

„To děcko a jeho síly jsou totálně nekontrolovatelný, Jorgu,“ skočil mi do řeči Coddin. Musel jsem mu přiznat, že má odvalu. Málokdo si dovolí mi oponovat, když se jednou rozjedu. On byl jedním z toho mála – a proto byl tam, kde byl. Muže jako on jsem potřeboval. „A jak poroste, bude to čím dál tím horší.“

„Vezmu ho do Heimovejch puklin,“ pokrčil jsem rameny. *Gog je zbraň a já ho tam zakalím a nabrousím.*

„Takže Heimovy pukliny?“ zabručel Gorgoth. Pomalu uvolnil sevřené pěsti a jeho obří klouby při tom děsivě zapraskaly.

„Místo zasvěcený ohni a démonům,“ zašeptal Makin.

„Sopka,“ přikývl jsem. „Nebo spíš čtyři sopky. Žije tam ohnivej čaroděj, nebo to aspoň tvrdil můj učitel. Tak mě napadlo, že bych si to mohl zajet ověřit. Navíc, i kdyby se ukázalo, že tam nikdo není, Gogovi se tam bude zaručeně líbit. Je tam z prdele horko.“

5

O ČTYŘI ROKY DŘÍVE

„Tohle je fakt blbej nápad, Jorgu.“

„Jasně, bude to nebezpečný, Coddine. Ale to přece ještě automaticky neznamená, že je to blbost.“ Naštvaně jsem připíchl mapu ke stolu svojí dýkou. Už mě vytáčelo, jak měla tendenci se pořád rolovat.

„Ať je to, jak chce, znamenalo by to, že království zůstane bez krále,“ odsekl a naštvaně bodl prstem do mapy v místech, kde byl nakreslený Strašidlov, jako by mi chtěl ukázat, kde je moje místo. „Seš na trůně sotva tři měsíce, Jorgu. Lidi si na tebe ještě nestačili zvyknout. Jakmile zmizíš za kopcem, začnou místní šlechtici kout pikle a spřádat plány, jak se tě zbavit. A to nemluvíím o tom, kolik si s sebou odvedeš vojáků. Bez ochrany a s osiřelým trůnem by mohl ledaskdo považovat Renarskou Vysočinu za snadný sousto. Sousto jako stvořený k tomu, aby po něm natáhl ruku. Třeba zrovna tvůj královskej papá by mohl dostat nutkání svolat armádu a zajet na menší rodinnou návštěvu. A ruku na srdce – nespólihal bych se moc na to, že se vojáci, co tady sloužili tvému strýcovi, pohnou do války vedený ve tvým jméně.“

„Můj otec nesvolal armádu, ani když mi ten parchant zavraždil matku a bratra,“ odplivl jsem si a rukou jsem sevřel rukojeť nože, trčícího ze stolu. „Takže dost pochybuju, že by proti Strašidlovu něco podnikal zrovna teď. Už jen proto, že jeho vojáci maj plný ruce práce s obsazováním toho, co zbylo z Gellethu.“

„Takže kolik vojáků si s sebou plánuješ vzít?“ trval Coddin na svém. „Samotná Hlídka ti stačit nebude.“

„Nevezmu si ani jednoho,“ pokrčil jsem rameny. „Mohl bych si vzít klidně všechny, ale co z toho? Jedině bych se tak dostal do války s některým z těch šašků, co jim pojezu přes území.“ Coddin se zjevně chystal začít hádat, ale já trval na svém. „Vezmu si své bratry. Oceněj, že budou zas nějakou dobu na silnici. Navíc nezapomeň, že ještě nedávno jsme s nima vesele jezdili, kam se nám jen zachtělo, a nikdo se o nás ani v nejmenším nestaral. A pokud jo, tak nám to stejně moc nevadilo.“

Vrátil se Makin a pod paží nesl několik obřích map. „Takže plánuješ jet v přestrojení, jo?“ usmál se vesele. „Skvělý. Protože na rovinu, tohle místo mi už začíná lízt na mozek.“

„Ty ale nikam nejedeš, bratře Makine,“ zamračil jsem se na něj. „Beru si Rudýho hraběte, Čáru, Grumlowa, Mladýho Sima... a co, ještě Maicala. Mohl by se hodit. Je možná retardovanéj, ale umí se bít jak nikdo jinej. No a pak samozřejmě pojeď i Prcek Riký –“

„Toho s sebou rozhodně nevezmeš,“ skočil mi do řeči Coddin. „Ten chlap neví, co je to věrnost. Klidně tě podřeže a nechá ležet v nejbližším příkopu.“

„Potřebuju, aby jel taky,“ pokrčil jsem rameny.

Coddin se zamračil a zavrtěl hlavou. „Chápu, že v boji se může hodit mít ho na své straně, ale nezapomínej, že ten chlap absolutně netuší, co je to slušnost, vychování, disciplína, nic. Je to tupec a –“

„Řeknu to asi takhle,“ skočil mu do řeči Makin. „Rike je přesně ten typ člověka, co nedokáže ani usmažit omeletu, aby se při tom nebrodil po kotníky v krvi slípek, co jim ty vajíčka vzal. A když už bude v tom, rovnou si z jejich vykuchanejch střev udělá i náhrdelník nebo tak něco.“

„Dokáže přežít všude a za všech okolností,“ ušklíbl jsem se. „A přesně to já potřebuju. Lidi, co dokážou přežít.“

„Potřebuješ mě,“ nedal se odbýt Makin.

„Nemůžeš mu věřit ani nos mezi očima,“ přidal se Coddin a při tom se škrábal na čele. To dělal vždycky, když mu nějaká věc dělala starosti.

„Tebe potřebuju tady, Makine,“ zavrtěl jsem hlavou. „Chci mít jistotu, že až se vrátím, pořád tu na mě bude čekat trůn, na kterej bych mohl usednout. A ještě něco. Dobře vím, že Rikýmu nemůžu věřit, ale ty čtyři roky na cestě v jeho společnosti mě naučily jednu věc: je to dokonalej nástroj, pokud ho umíš použít.“

Razantně jsem vytrhl nůž ze stolu a uvolněná mapa se okamžitě zase srolovala. „Už jsem viděl všechno, co potřebuju.“

Makin si povzdechl a nechal nepoužité mapy, které právě přinesl, aby mu vypadly zpod ruky.

„Coddine, naplánuj mi nějak, kudy máme jet, jo? Jo, a pověř nějakýho písaře, ať mi tuhle mapu obkreslí.“ Zvedl jsem se ze židle, protáhl se a přemýšlel, co si mám sakra vzít na sebe. Moje starý hadry spálila jakási služebná krátce po tom, co jsem nastoupil na trůn, a samet se na cestu nehodí. Strašně přitahuje prach.

S otcem Gomstem jsem se já, Makin a Hrabě potkali cestou do stájí. Doslova vyběhl z kaple. Byl v obličejí rudý a těžce oddechoval, v jedné ruce držel masivní bibli a v druhé kříž, co normálně stál na oltáři.

„Jorgu –“ lapal po dechu. Chvilí trvalo, než se dal konečně dohromady. „Vaše milosti Jorgu.“

„Plánujete se k nám přidat, otče?“ Pohled na to, jak najednou zbledl, byl neodolatelný, ale vydržel jsem to a nezačal se smát. Tedy skoro.

„Bůh chraň,“ zavrtěl hlavou.

„Tak co kdybyste ho pěkně poprosil, jestli by se mu neuráčilo chránit i nás, co?“

Hrabě okamžitě poklekl a uctivě sklonil hlavu. Tak zbožnýho zabijáka aby člověk pohledal. Na druhou stranu i Makin se ve společnosti otce Gomsta choval dost zkrátka na člověka, který svého času s úsměvem na tváři vydrancoval katedrálu. Jenže co naplat, bylo to tak. A mohl za to náš výlet do Gellethu. Když horu spálilo stavitelské slunce, starému páterovi to nic neudělalo. Možná byl nepatrně opálenější v obličejí, ale ani tím jsem si nebyl jistý. No a bratři si z toho nějakým nepochopitelným způsobem odvodili, že nad tím držel ochrannou ruku sám Nejvyšší. Fakt,

že stejný ‚zázrak‘ potkal každého z nás, jak jsme tam byli, je zjevně vůbec netrápil.

A nejhorší bylo, že to nějakým záhadným způsobem zasáhlo i mě. Sice jsem římskou církev pořád z duše nenáviděl, ale pokud šlo o Gomsta samotného, už jsem k němu nedokázal cítit to opovržení jako dřív. Když se to vzalo kolem a kolem, jeho jediným zločinem bylo, že to byl neschopný idiot, který nedokázal ani přesvědčivě kázat o svém Pánovi. Jeho řečem o spasení by neuvěřil ani totální idiot; a pokud šlo o šíření římské víry, myslím, že i Rike by byl schopnější než on.

Tak jsem tam stál s hlavou uctivě skloněnou a poslouchal, jak se za nás ten dědek modlí. Kdyby nic, rozhodně to nemohlo uškodit, a kdo ví, třeba by to nakonec mohlo nějak fungovat, ne? A na silnici se vždycky vyplatí krýt si záda.

Moje nesourodá kompanie se shromáždila na západním nádvorní. Když jsem přišel, zrovna si kontrolovali výstroj a Rike stál vedle toho největšího koně, jakýho jsem za celý svůj život kdy viděl.

„Kurva, chlape, vždyť i kdyby tahle zrůda napnula všechny síly, uteklo by jí i chromý nemluvně,“ ušklíbl jsem se a pak si začal to zvíře okázale prohlížet. „Do prdele práce, kdyžs to monstrum kradl, nebyl k němu náhodou přibalenej i pluh, co?“

„Di do prdele, jo? Ještě mi ho budete všichni závidět,“ odsekl nevrle. „Žádná z těch vašich herek neunese tolik kořisti, co pobere tahle krasavice.“

„Maical s sebou nebere ten svůj vozejk, nebo co že se najednou tak zajímáš o vedení kořisti?“ podivil jsem se a rozhlédl jsem se kolem. „A vůbec, kde je ten chlap?“

„Šel hledat starýho dobrýho šedáka,“ ozval se Hrabě. „Ten vůl prej na žádným jiným koňovi nepojede. Že prej ani neví jak, říkal.“

„To je aspoň věrnost ke zvířecímu druhovi, kurva,“ pokýval jsem hlavou a významně se podíval na Rikýho. „A vůbec, kde máš tu svoji novou ženušku, bratře Riku? Jak to, že tě nepřišla vyprovodit?“

„Má moc práce. Šla vorat pole,“ odsekl a pak majetnický poplácal svého koně po zadku. „Musí teď obstarat všechnu práci i tady za tuhle krásku.“

V tu chvíli se z kuchyně vynořil Gorgoth a sklonil se nad Rikem. Řeknu vám, na tom pohledu bylo něco znepokojivého. Protože na rovinu, podle mě se to přičí přirozenému řádu věcí. Jak může něco, co mluví a chodí po dvou nohách, být větší než ten parchant Rike?

Zpoza obří leukróty vyběhl malý Gog, chytil mě za ruku a vedl mě stranou. Nechal jsem ho a šel. Víte, od té doby, co jsem snědl to nekromantovo srdce, byste nenašli moc lidí, kteří by byli ochotní vzít mě za ruku. Moje prsty byly jako ztělesněná smrt. A tím nemyslím, že by byly ledově studené nebo tak něco. To sice byly, ale o to nešlo. Problém byl, že pod jejich dotykem měly tendenci vadnout kytky a podobně.

„Kam jedeme, bratře Jorgu?“ zeptal se zvědavě. I přes to ohnivě praskání jeho hlas pořád zněl jako hlas dítěte.

„Jdeme najít jednoho ohnivého mága, aby ti jednou provždy zatrl ty tvý žhářský sklony,“ usmál jsem se na něj.

„Ale nebude to bolet, že ne?“ vyvalil na mě ty svoje velké, bezděně černé oči.

Pokrčil jsem rameny. „Možná jo, nevím.“

„Mám strach,“ vydechl potichu a silně mi stíkl ruku. Cítil jsem, jak z něj proudí teplo a rozlévá se mojí dlaní. Možná, že ten jeho vnitřní oheň na chvíli zahnal chlad smrti, nevím. Ale bylo to příjemné. „Bojím se.“

„No tak super,“ poplácal jsem ho volnou rukou po zádech. „To zní jako dobřej začátek.“

Nechápavě se na mě zamračil.

„Podívej, Gogu, když máš z něčeho strach, musíš se tomu postavit čelem. Nemůžeš nechat, aby tě tvůj strach ovládl. Naopak. Ty musíš ovládnout jeho. Protože strach je tvůj jedinej opravdovej nepřítel, víš?“

„Ty se ale nebojíš ničeho, bratře Jorgu,“ prohlásil. „Teda, chci říct, králi J-“

„Bojím se, že bych se jednoho dne mohl probudit a zjistit, že

jsem uhořel k smrti,“ zavrtěl jsem hlavou. „Ve své vlastní posteli.“ Podíval jsem se přes rameno na bratry, kteří zatím skládali svoje zbraně a zásoby. „Víš, měl jsem kdysi jednoho takovýho bratránka, co strašně rád upaloval lidi. Že jo, bratře Čáro?“

„Jasňačka,“ přikývl oslovený.

„Bratránka Marclose,“ pokračoval jsem. „Hele, Čáro, řekni tady Gogovi, jak to s ním dopadlo.“

Čára si pečlivě prohlédl dlouhý šíp, než ho přidal k ostatním do toulce. Pak konečně odpověděl. „Tady Jorg ho sejmul. Došel si pro něj. Úplně sám, doprostřed několika stovek po zuby vzbrojenejch vojáků.“

Podíval jsem se Gogovi přímo do očí. „A taky se bojím pavouků. Ne pro ně samotný, ale hnusí se mi, jak se hejbou. A vlastně i to, jak vypadaj, když se nehejbou. Ale nejhorší je to jejich cupitání,“ otrásl jsem se a naznačil ten pohyb rukou.

Pak jsem se obrátil zpátky k Čárovi. „Hele, pověz mu i tu o mně a pavoucích, jo?“

„Klíďo,“ odplivl si, zatímco kontroloval poslední šíp. „Hele, Gogu, tahle se ti bude líbit, slibuju,“ přikývl a znovu si odplivl. Čára vůbec rád plival. „Svého času se stalo, že jsme z jistejch důvodů zůstali zavřený v jedný takový sýpce. Celej tejdén jsme tam byli a nemohli vystrčit ven ani špičku nosu. Ne že by to bylo nějak zlý nebo tak, hladem jsme netrpěli. Bylo tam vobilí, pochopitelně, a taky mraky krys. Docela dobrá kombinace, celkem jsme si pošmákli. Všichni, až tady na Jorga. Ten s náma nejedl. To místo bylo totiž zamořený pavoukama. Takovejma těma velkejma, chlupatejma mazlíkama,“ přikývl a protáhl si prsty, až mu zapraskaly klouby. „A Jorg je lovil. Celej ten tejdén, co jsme tam byli zavřený, po nich šel. A celou dobu nejedl nic než ty pavouky. A nijak si je nevařil nebo něco, baštil je pěkně syrový. A většinou i živý.“

„Na druhou stranu, od té doby nedám dopustit na krysí guláš,“ zasmál jsem se.

Gog se zamračil a upřeně pozoroval jedno místo na mém záěstí. „Co to je, tohleto?“ zeptal se po chvíli a ukázal.

Vyhrnul jsem si rukáv a natáhl ruku, aby si to mohl lépe prohlédnout. „Tyhle dvě věci jsem našel v pokladnici máho strýce.

Každá z nich je cennější než všechno zlato, co tam bylo. Tak jsem si řekl, že si je vezmu k sobě. Pro všechny případy.“ Zvýšil jsem hlas a ujistil jsem se, že mě Rike poslouchá a vidí, o čem je řeč. „Nemá smysl, aby ses mi hrabal v sedlovejch brašnách, Prcku Riký. K ničemu by ti to nebylo. Poklad mám přímo tady, vidíš? A jestli ho chceš a myslíš si, že si ho dokážeš vzít, tak prosím. Jen do toho.“

Ušklíbl se a vrátil se k tomu, co dělal před tím.

„Co to je?“ chtěl vědět Gog.

„Vyrobili to Stavitelé,“ vysvětloval jsem. „Je to starý přes tisíc let.“

Čára s Hrabětem se zvědavě přiblížili.

„Prej tomu říkali chodičky,“ pokračoval jsem. „A když si je prohlídneš, pochopíš proč asi.“

Byla to pravda. Alespoň mně to bylo naprosto jasné. Pod průhledným krystalem bylo vidět obličej, na kterém bylo vyznačeno dvanáct hodin a šedesát minut. A byly tam i dvě takové malé šipky, které chodily kolem dokola – jedna pomalu a druhá ještě pomaleji – a ukazovaly, kolik že zrovna je. Ta věc mě naprosto uchvátila, takže jsem neodolal a opatrně ji rozdělal. Měla vzadu takové jakoby víčko, které jsem otevřel špičkou nože, abych se mohl podívat dovnitř. Ukázalo se, že krytka je přidělaná na maličkatém pantíku a že jde otevřít a znovu zavřít. Skoro jako by sami Stavitelé předvídali moji zvědavost a připravili se na ni.

Uvnitř toho přístroje byla kolečka. Spousty koleček, malých a ještě menších, s malými kovovými zoubky po obvodu, jedno přes druhé, a všechna se otáčela a točila. Nedokážu si představit, jak by někdo mohl dokázat vyrobit něco tak malého a přitom funkčního a dokonalého. Byl to stejný zázrak z dob dávno minulých jako to umělé slunce, co jsme viděli v Gellethu.

„Co dalšího sis sebou vzal, Jorgu, hmm?“ ozval se najednou Rike.

„Tohleto,“ odušil jsem a zalovil ve váčku, co mi visel u boku. Když jsem to nahmatal, opatrně jsem to vytáhl a postavil to na dláždění. Byl to odřený, ošuntělý kovový šašek, se zbytky oprýskané barvy na vestě, vlasech a nose.

Hrabě raději kousek couvl. „Ta věc vypadá kurva d'ábelsky.“

Klekl jsem si na kolena a zatočil klíčem, trčícím že šaškových zad. Ozvalo se mechanické bzučení, pak sebou ta věc trhla. Její nohy se daly do pohybu a celá figurka vyrazila podivným, jakoby křečovitým pohybem vpřed. Při tom o sebe mlátila malými kovovými činely, které měla připevněné na rukách.

Šašek bezúčelně pochodoval v kruhu a řinčel.

Rike se rozesmál. Tentokrát to ale nebylo jeho obvyklé ‚hur hur‘, kdy si člověk není jistý, jestli se směje nebo zuří. Tohle byl normální, přirozený smích. „Vypadá jako... Vypadá jako...“ vyražel ze sebe. Smál se tak, že nemohl ani pořádně mluvit.

Ostatní to nevydrželi o moc déle. Sim a Makin se rozřehtali jako první. Pak se k nim přidal Grumlow, který si při tom poslintal i svůj knír, co vypadal jako dva krysí ocásky. On na něj ale byl ohromně pyšný. O chvíli později vybuchl smíchy i Rudý hrabě a nakonec se přidal Čára. Gog byl potichu a pozoroval hračku vykulenýma očima, zato Gorgoth se křenil od ucha k uchu tak, že mu bylo vidět stoličky. Byly velké jako menší náhrobní kámen.

Po chvíli se šašek převálil na bok, ale nezastavil se. Dál mlátil činely o sebe a jeho nohy bezmocně kopaly do vzduchu. To už bylo na Rika moc. Padl na záda stejně jako ta hračka a smál se, až mu z očí tekly slzy.

Po chvíli se začal pohyb mechanických nohou zpomalovat, až nakonec ustal docela. Pokud by vás to zajímalo, tak ta věc v sobě měla ukrytou pružinu z nablýskané oceli. Když jste otočili klíčem, stáhla se, a jak se postupně uvolňovala, poháněla celý mechanismus ukrytý uvnitř, dokud se neuvolnila docela.

„Burlow... Tohle měl vidět Burlow,“ hýkal rozjařený Rike. Překvapeně jsem se po něm podíval. Tohle bylo poprvé, co jsem ho kdy slyšel mluvit o někom z našich, kdo byl po smrti.

„Ano, bratře Riku,“ přikývl jsem pomalu. „Ano, to měl.“ V duchu jsem si představil bratra Burlowa, jak se směje s námi, až se mu to jeho obrovské břicho třese jako sulc.

Tak, a bylo to. Prošli jsme si tím kouzelným okamžikem, kdy si lidé uvědomí svoji smrtelnost. A kdy si uvědomí, kdo je jejich rodina, byť je to jen rodina vzniklá na silnici. Zažili jsme si tu chvíli, kdy se utužuje přátelství, takže byl čas vyrazit.

„Jedeme,“ rozkázal jsem.

Víte, občas si říkám, jestli náhodou my všichni v sobě nemáme ukrytou nějakou takovouhle pružinku z nablýskané oceli. Něco jako ta Dena, co o ní říkal Gorgoth, že je schovaná v samém jádru každé bytosti. A přemýšlím o tom, jestli i náš život nepřipomíná tohle zbytečné pochodování v kruhu, který nikam nevede. Zbytečné pochodování spojené s nesmyslným, hlučným třískáním maličkých činelů o sebe. Dost možná to tak je. Ale pokud je to pravda, zajímala by mě jedna věc. Kdo je ten, který se na nás při tom dívá a směje se, až se za břicho popadá.

6

O ČTYŘI ROKY DŘÍVE

Sotva před třemi měsíci jsem poprvé vstoupil do Strašidlova. Sám, s ukradeným mečem v ruce a celý upatlaný od krve, která nebyla moje. Moji bratři sem přišli se mnou. Teď jsem ale hrad opouštěl a nechával jsem ho v cizích rukách. A proč by ne... Celou tu dobu mi šlo jen o to, zabít mého strýce. Jeho korunu jsem si nepřivlastnil proto, že bych po ní toužil, ale protože mi kdosi kdysi řekl, že ji nikdy nezískám.

Pokud by vám snad Strašidlov připomínal lebku – a mně ji teda rozhodně připomínal –, tak dojem z městečka roztroušeného kolem by se asi nedal přirovnat k ničemu lepšímu než k zaschlým zbytkům zvratků onoho nešťastníka, jemuž kdysi patřila. Tady stála koželužna, támhle zase jatka, zkrátka našli byste tu všechny ty nezbytné, leč nechutné součásti moderního života. Pěkně po ruce, ale přitom bokem... A hlavně po větru od hradu. Náš průvod ještě neminul poslední chajdu, které tu říkali dům, když nás dohnal Makin.

„To se se ti už po mně začalo stýskat nebo co?“

„Lesní hlídka mi hlásila, že sem někdo jede,“ vypravil ze sebe zadýchaně.

„Měli bysme Hlídku nějak přejmenovat,“ napadlo mě najednou. Tady na Vysočině byste les nenašli. Nejbliž mu byly tak

možná malé hloučky zakrslých stromů, zoufale bojujících o přežití na strmých svazích horských údolí.

„Jede sem padesát rytířů v plný zbroji,“ ušklíbl se Makin. „Pod praporem Šípova.“

„Šípova?“ zamračil jsem se při té představě. „To za sebou asi mají pořádně dlouhou cestu.“ Ta provincie ležela na samém okraji té mapy, kterou jsem musel přibodnout nožem ke stolu, aby se pořád nesrolovala.

„No, podle všeho vypadaj dost čile a připraveně.“

„Tak se s nima setkáme pěkně tady, na cestě,“ rozhodl jsem se. „Když si budou myslet, že nejsme nic víc než banda potulnejch žoldáků, mohli by nám třeba něco prozradit. Rozhodně víc, než kdybych je přivítal oficiálně.“ Znělo to logicky, ale pro své rozhodnutí jsem ve skutečnosti měl úplně jiné důvody. Zkrátka a dobře se mi nechťelo převlékat se zpátky do těch otravných sametových šatů a zdržovat se všemi nezbytnými formalitami, co tyhle příležitosti obvykle doprovázely. Bylo přece nad slunce jasnější, že míří k hradu. Na výzvednou misi byste mohli sice poslat ledaskoho, ale padesátku do železa zakutých rytířů rozhodně ne.

„Jedu s tebou,“ oznámil Makin tónem, ze kterého mi bylo jasné, že tentokrát se ho jen tak nezbavím.

„Nevypadáš jako jeden z nás,“ zkusil jsem to. „Seš vymydlenej a nafintěnej jako nějakej herec z jednoho z těch přeslazených rytířskejch cajdáků.“

„Tak ho pošli, ať se vyválí v nějakých sračkách,“ ozval se nečekaně Riký. „Pak mezi nás zapadne jak nic.“

Shodou okolností jsme právě míjeli Jerringovy stáje, takže hnoje jsme měli po ruce nadbytek. Kývl jsem směrem k nedaleké hromadě onoho koňského produktu a významně se na Makina podíval.

„Skoro jako u dvora,“ ušklíbl se Makin, když si sundával plášť. Podal ho Maicalovi, který ho automaticky schoval do káry na naši kořist. O chvíli později už kapitán mojí stráže vypadal jako potulný rytíř, který zrovna prožívá obzvláště mizerné období.

Gog jel na koni se mnou a pevně se mě držel a Gorgoth šlapal

pěšky, protože ho žádný kůň neuvezl. Což nesouviselo zdaleka jen s jeho váhou. Zvířata z něj měla podvědomý strach.

„Byls někdy v Šípově, Makine?“ zeptal jsem se a opatrně navedl svého koně tak, abych jel pokud možno proti větru od něj.

„Nikdy,“ pokrčil rameny. „Je to docela maličkatý knížectví. Malý, ale ne bezvýznamný. Svej m sousedům dělaj vrásky už pěkně dlouho, ale ještě se nenašel nikdo, kdo by si to s nima dokázal vyřídit.“

Pak jsme jeli nějakou dobu mlčky. Ticho rušil jen klapot koňských kopyt na silnici a rachocení vozíku, o který se staral Maical. Tedy, na silnici... Tohle byla spíš jen cesta, protože Stavitelé se nikdy neobtěžovali plýtvat svojí úžasnou magií na Vysočinu. Klikatila se mezi kopci, hned nahoru a hned zase dolů. Najednou mi došlo, že my tady sice pořád ještě máme zimu, ale dole pod horami už bude nejspíš jaro. Dokonce i tady bylo vidět, jak tu a tam ze sněhu vykukují první zelené lístky.

Rytíře jsme zahlédli o hodinu později asi míli před námi. Čára si je zasmušile prohlížel a pak sjel z cesty, aby jim uhnul.

„Já tady snad kurva rozhoduju, kdy a jestli vůbec někomu uhne-me, bratře Čáro, ne?“ zamračil jsem se na něj. Bratři za posledních pár měsíců zapomněli na starého Jorga. Na Strašidlově jsem je zjevně nechal zahálet až moc dlouho. Zpohodlněli a najednou nevěděli, koho by se měli doopravdy bát.

„Je jich z prdele moc, bratře Jorgu,“ ozval se Mladej Sim. Vlastně byl starší než já, ale břitvu pořád ještě nepotřeboval. Teda pokud zrovna někomu nepodřezával krk, samozřejmě.

„Když máš namířeno ke dvoru místního vládce, dáváš si záležet na tom, jakej dojem uděláš. Na místní i při setkání s náhodnejma pocestnejma na jeho území,“ povytáhl jsem obočí. „A platí to dokonce i v případě, že ti pocestní jsou tak špinaví a otrhaní jako my.“

Otočil jsem se k nim zády a vyrazil dál. Po chvilce mě následovali.

Když jsme vyjeli na další kopec, byli o hodně blíž. Kus před hlavním zástupem jeli dva osamělí jezdcí, pěkně krokem, a nad hlavami se jim ve větru třepetaly prapory v barvách jejich knížectví. Nebyli to žádní obyčejní rytíři, ale palácová stráž. Kvalita

i stav jejich zbraní i zbrojí byla taková, že moje vlastní stráže by proti nim vypadaly jako chudí příbuzní.

„Zapomeň na to,“ ozval se Makin. „Tohle fakticky není dobrej nápad.“ Nakrčil jsem nos, jak z něho táhl puch koňských výkalů.

„Až od tebe jednou tuhle větu neuslyším, tak mi bude jasný, že je to fakticky zlý,“ uškíbl jsem se kysele.

Šípovští jeli pořád dál. Už byli tak blízko, že jsme slyšeli klapot kopyt jejich koní. Napadlo mě, že bych se mohl postavit doprostřed cesty a odmítnout je pustit dál, dokud mi nezaplatí mýtné. To by byla historka hodná zapamatování... Bohužel by ale asi byla až nepříjemně krátká, pokud jde o moji účast v ní. Nakonec jsem přece jen sesedl a uhnul i s koněm z cesty, aby mohli projet. Jak se blížili, pozorně jsem si je prohlížel. Pokud šlo o mě a bratry, byli jsme špinavá a otrhaná banda, ovšem leukróty v našich řadách výsledný dojem podstatně vylepšovaly.

„Hele, Gorgothe, zkus se schovat za tu Rikovu bestii,“ navrhl jsem. „A Prcku, než to vytáhneš, tak ano, měl jsi pravdu. Ta tvoje přerostlá zrůda nám přece jen bude užitečná.“

Vytáhl jsem nůž, co jsem měl za pasem, a začal si dloubat špínu zpod nehtů. Když první rytíř dojel až k nám, Gogovy pařáty mě sevřely ještě pevněji.

Jak nás průvod míjel, rytíři přitáhli koním uzdy a zpomalili. Pár se jich po nás ohlédlo, ale většina zírala přímo před sebe skrz spuštěná hledí svých helem. Uprostřed zástupu ale jeli dva šlechtici, kteří svým vzhledem vyčnívali. Nebo alespoň jejich brnění. Byla krásně zdobená a tak dokonale vyleštěna, že házela prasátka. Kolem jejich koní pobíhal pes – obrovský, krátkosrstý a s protáhlým čenichem. Levý rytíř zvedl ruku a celý zástup se okamžitě zastavil, dokonce i ti, co jeli před ním. Nevím, jak to udělali, protože to gesto zaručeně nemohli vidět.

Sundal si helmu, což mi od něj přišlo totálně stupidní. Vždyť nemohl vědět, jestli se vzápětí nestane terčem nějaké ukryté kuše. Nicméně to udělal a potřásl hlavou, aby si uvolnil propoceně vlasy, které se mu lepily k čelu.

„Dobrý den přeju, pane rytíři,“ pozdravil jsem a vysekl mu drobnou úklonu.

Podíval se na mě chrpově modrýma očima, které mi bůhví proč připomněly Kateřinina šampióna, sira Galena. „Jak daleko je odsud na Renarský hrad, chlapče?“ zeptal se.

Z nějakého důvodu jsem dospěl k závěru, že ten chlap ví zatraceně dobře, kolik cesty mu ještě zbývá. „Hrad krále Jorga je odsud dobře deset mil cesty,“ mávl jsem nožem neurčitě ve směru, kterým vedla silnice. „A aspoň o míli vejš, než co jsme teď.“

„Takže mladý pán Jorg si říká král?“ usmál se. Byl krásný a dokonalý, přesně jako Galen. Takovým tím rozkošným stylem, co na něj tak letějí ženský. „Starý Renar se za krále nepovažoval.“

Začínal jsem toho chlapa z duše nenávidět. A ne jen kvůli těm jeho blbejm kecům. „Hrabě Renar taky vládl jen tady, na Vysočině. Král Jorg je navíc ještě dědic ankratskýho panství a k tomu zemí, co patřily pod Gelleth. Což dohromady dává dost velký území na to, aby se mohl titulovat jako král, řekl bych.“

Při tom jsem si pečlivě prohlížel hrudní plát jeho společníka. Měl na něm vytepané draky, s vyleptanými detaily a smaltem obarvenými na červeno. Byli jakoby připravení k boji a každý držel šíp, větší, než byl on sám. Byla to fakt pěkná práce. „Vy asi budete ze Šípova, nemám pravdu, můj pane?“ zeptal jsem se. Nečekal jsem na odpověď a obrátil jsem se k Makinovi. „Schválně jestli víš, proč se tý zemi říká Šípov, co, Makine?“

Zavrtěl hlavou a očima usilovně hypnotizoval hrušku svého sedla. Bylo na něm vidět, jak usilovně se snaží neříct to své příznačné ‚tohle je fakt blbej nápad, Jorgu‘.

„Slyšel jsem, že tý zemi říkají Šípov, protože když se postavíš na jejich severní hranici a vystřelíš šíp, jak nejdál dokážeš, směrem na jih, doletí až k jejich sousedům,“ prohlásil jsem jedovatě. „Zajímalo by mě, proč tomu prostě neříkaj Prťáلكov. Ovšem pak by bylo otázkou, jak by měli lidi správně titulovat tamního vládce.“

„Zdá se, že se docela vyznáš v heraldice, chlapče,“ ozval se rytíř nevzrušeným hlasem. Zato jeho společník přesunul pravou ruku na hrušku svého meče a pevně ho uchopil. „Ovšem. abych zodpověděl tvoji otázku. Tamního vládce lidé titulují Princ ze Šípova. Ovšem pokud chceš, smíš mě oslovovat i princí Orrine.“

A další hloupost. Vydat se do cizí země jen s padesátkou mužů? I když to byli zjevně samí elitní bojovníci, stejně to bylo jako říct si o potíže. Já sám bych něco takového nikdy neudělal. Ostatně, stačilo se rozhlédnout kolem. Já jsem cestoval ve výrazně menší společnosti.

„A to se nebojíte, že se král Jorg chopí příležitosti a neudělá z Války sta obratem ruky Válku devadesáti devíti?“ zeptal jsem se.

„Kdybychom byli sousedi, možná by to skutečně udělal,“ pokrčil princ rameny. „Ale takhle? Kdyby mě zabil, nebo třeba vydal mým nepřátelům, co by z toho měl? Zbavili by se jednoho nebezpečí na svých hranicích a měli by tak víc času i prostředků věnovat se válce s ním samotným. A co jsem slyšel, tak ten váš král má zatraceně dobrý nos na to, co se mu vyplatí a co ne. Nemluvě o tom, že zabít mě by se mohlo ukázat mnohem těžší, než by se mohlo na první pohled zdát.“

„Původně jsem si myslel, že jedete na návštěvu za starým hrabětem, ale zjevně jsem se spletl. Jak jinak byste mohl vědět o králi Jorgovi a jeho vyhlášeném nose?“ Zjevně se na cestu sem dobře připravil.

Princ se zasmál a najednou vypadal mnohem mladší. Tak na dvacet, plus mínus pár let. „Ten meč, co máš u pasu, to je vážně moc pěkná práce,“ prohlásil najednou. „Ukaž mi ho.“

Přitom jsem jeho jílec omotal starou kůží a opatlal špínou. A pochva? Ta byla starší než já a byla ošoupaná dlouholetým užíváním. Meč mého strýce byl všechno, jen ne pěkný na pohled. Minimálně do chvíle, než bych ho vytasil a na slunci by se objevilo jeho ostří. Na chvíli jsem uvažoval o tom, jestli bych po něm neměl hodit svoji dýku. Když bude tomu blbečkovi z oka trčet střenka, neuvidí už tak jasně. Znělo to dobře. Dýku bych věnoval panu dokonalému a pak bych vzal i se svými bratry nohy na ramena.

Víte, nikdy jsem nebyl moc na takové to ‚kdybych to byl býval udělal...‘, ale v tomhle případě udělám výjimku. Kdybych tak byl po něm tu dýku skutečně hodil.

Místo toho jsem ji ale schoval zpátky do pochvy a vytáhl meč, co ještě před pár měsíci patřil mému strýci. Byl ze stavitelské oceli a jeho ostří se na slunci oslnivě lesklo.

„To jsou mi ale věci,“ povytáhl princ obočí. „Máš skutečně výjimečný meč, chlapče. Zajímalo by mě, komu jsi ho asi ukradl?“

Najednou se jakoby ochladilo a já se otřásl zimou navzdory tomu, že ze za mnou sedícího Goga sálalo až nepříjemné horko. „Proč by se měl princ ze Šípova trmáčet až sem, na Renarskou vysočinu, navíc v doprovodu ubohejch padesáti rytířů? To by mě fakt zajímalo,“ přemýšlel jsem nahlas, zatímco jsem sesedal. Tím jsem odkryl Goga, který byl předtím ukrytý za mými zády. Když princ uviděl polonahého chlapce s rudo-černě pruhovanou kůží, oči se mu překvapením rozšířily.

Stál jsem před ním na středně velkém balvanu. Pěšky, bez koně, aby bylo každému jasné, že se nechystám utéct.

„Dalo by se říct, že takové potulnému, nedorostlému zlodějíčkovi, jako jsi ty, po tom nic není,“ pokrčil rameny. Pořád byl tak protivně, neskutečně klidný.

Proti faktu, že jsem ten meč ukradl, se nedalo nic namítat, tak jsem se rozhodl urazit se, že mě označil za ‚nedorostlého‘. „Ve čtrnácti letech se z chlapců stávají muži, minimálně v těchhle končinách. A pokud jde o ten meč, bojuju s ním líp než kterejkoliv z těch sráčů, co ho nosili přede mnou.“

Princ se rozesmál. Byl to upřímný, veselý smích a nebylo v něm nic jedovatého. I kdyby studoval umění toho, jak mě rozzuřit k nepřítčetnosti, nemohl odvést lepší práci. Sebeúcta – někdo by mohl říct pýcha – byla vždycky mojí slabou stránkou. A příležitostně i tou silnou.

„V tom případě se omlouvám, mladý muži,“ prohlásil. I když měl jeho společník v tepaném brnění spuštěné hledí, bylo vidět, jak se při těch slovech zatvářil znechuceně. „Cestuji zeměmi, kterým budu jednou vládnout jakožto právoplatný císař. Chci poznat jejich lidi i města. Chci mluvit s jejich vládci, s knížaty, hrabaty... a dokonce i s králi, kteří mi budou sloužit, až usednu na svůj trůn. Chtěl bych si získat jejich přízeň. Ne mečem, pokud to nebude nutné, ale svou moudrostí a osobností.“

To byla skutečně nabubřelá, pompézní slova, ale princ to s nimi zjevně uměl. Na mých bratrech bylo vidět, jak hluboce na ně jeho řeč zapůsobila. Člověk by si skoro myslel, že ten chlap vládne

nějakým novým druhem magie. Magie, jejíž účinky byly ještě nenápadnější než kouzla dvorního čaroděje mého otce. Takovou moc by mu mohl závidět i ten pohanský bastard, co ovlivňoval lidi skrz jejich sny. Teď jsem už chápal, proč si princ sundal helmu. To kouzlo se totiž neskrývalo jen ve slovech, ale i v jeho vzhledu. V tom, jak upřímně a opravdově při svém projevu působil. Vzbuzoval dojem, že každý, ke komu mluví, je hoden jeho pozornosti a přátelství. Tohle byla moc, skutečná a koncentrovaná. Tenhle princ byl ve své podstatě dost možná nebezpečnější než Corion, který mě přinutil toulat se po celých Roztříštěných říších a který zpoza trůnu mého strýce tahal za drátky.

Pes si zatím sedl a spokojeně slintal do sněhu. Jeho tlama byla dost velká na to, aby se do ní bez problémů vešla menší ovce.

„A proč by vás měl někdo poslouchat, pane ze Šípova?“ nedal jsem se. Znělo to hádavě a podrážděně a já se za to nenáviděl.

„Válka sta musí skončit,“ prohlásil. „A taky skončí. Ale kolik nevinných lidí musí svou krví vykoupit nevyhnutelný mír, než se ho dočkáme? Přestaňme se hádat a nechme toho pravého, aby usedl na císařský trůn. Současní vládci si budou moci nechat své hrady, podrží si vládu nad svými zeměmi i své zlato. Nikdo o nic nepřijde. Nic se nezmění, jen tahle nesmyslná válka konečně skončí.“

A zase to tu bylo. Ta jeho zatracená magie. I já jsem věřil. Věřil jsem, že to myslí vážně a upřímně. I když to přímo neřekl, v hloubi duše jsem věděl, že jeho cílem je mír. Věděl jsem, že by vládl moudře a spravedlivě. Že by mu na jeho poddaných opravdu záleželo. Staral by se o to, aby sedláci mohli v klidu pěstovat obilí, obchodníci obchodovat a učenci studovat.

„Kdyby ti někdo nabídl císařský trůn,“ pokračoval po chvíli a podíval se mi přímo do očí. „Kdyby ti ho nabídl, přijal bys ho?“

„Ano,“ přikývl jsem. Raději jsem už nedodal, že bych preferoval si ho vzít, aniž by mi ho někdo dal nebo dát chtěl.

„A proč?“ naléhal dál. „Proč bys o něj stál?“

Pohled tohoto pohádkového prince byl jako světlo, které ozářilo i ty nejtemnější kouty mé duše. Proč jsem o něj tak stál? Protože jsem chtěl vyhrát. O trůn jako takový mi nešlo, jen o to,

co by představoval: vítězství. Moje vítězství. A proč jsem chtěl vyhrát? Protože mi kdysi kdosi řekl, že to nedokážu, že na to nemám. Chtěl jsem bojovat, protože boj byl smyslem mého života. Na lidech mi záleželo ještě míň než na těch koňskejch sračkách, co jsme v nich před chvílí vyváleli Makina.

„Protože je můj.“ Na lepší odpověď jsem se nezmohl.

„Opravdu?“ tlačil na mě dál. „Opravdu je tvůj, Majordome?“

A bylo to venku. Jediným slovem odhalil moji hanbu a slabinu.

Měli byste asi vědět, že všichni muži, co bojují ve Válce sta – a s výjimkou Rudé královny v ní skutečně bojují jen muži –, patří vždy k jedné ze dvou frakcí. Frakce Majordomů, jak nám říkají naši nepřítelé, má nejpřímější nárok na trůn. Má to ale jeden háček: ten nárok pochází od velkého správce Honourouse. Ten vládl padesát let a jeho panování ukončil až pád celé říše. Problém spočívá v tom, že Honourous nevládl z trůnu, ale zpod trůnu. I tak je náš nárok ale dostatečně silný. Pochází totiž od muže, který jako poslední vládl říši jako císař ve všech ohledech s výjimkou oficiálního titulu. Pokud jde o mě, je to rozhodně lepší než dovolávat se pochybného dědického spojení s posledním skutečným císařem. A s tímhle názorem se ztotožňovali i všichni ostatní stoupenci Majordomů.

Ale povězme si to na rovinu. Tyhle politické kličky pro mě beztak nic neznamenaly. Byl jsem odhodlaný usednout na trůn bez ohledu na to, jestli si ho nárokuje potomek nějakýho podělanýho levobočka, kterýho zplodil král s jakousi courou. Pokud by se ukázalo, že moje dědičná práva mi k vládnutí stačit nebudou, byl jsem odhodlaný nahradit je mečem a obléhacími stroji.

Pokud si snad náhodou říkáte, jak princ poznal, že patřím k Majordomům, tak to nebylo až tak těžké. Ve své podstatě jsem prototypem celého tohohle rodu: všichni jsme štíhlí, vysocí, s tmavými vlasy i očima a v řeči pohotoví. Naopak potomci posledního císaře bývají spíše zamlklí. S oblibou tráví dny zalezlí v knihovnách a často je postihuje šílenství a různé úchytky. A pokud jde o fyzický vzhled, tak vypadají přesně jako tenhleto princ: jsou plaví, urostlí a se silnýma rukama. Občas s rameny jako má Rike, ale na rozdíl od něj jsou hezcí a přitažliví.

„Takže podle vás jsem Majordomus, jo?“ otočil jsem zápěstím a meč v mojí ruce jako by se roztančil. Pes byl okamžitě ve střehu a připravený zaútočit, ale při tom nevydal ani hlásku.

„Dej tu věc pryč, Jorgu,“ kývl bradou k mojí zbrani. „To víš, že tě znám. Vypadáš každým coulem jako Ankrat. Žádný jiný rod mezi Majordomy není tak tmavý jako vy. A mimochodem, pořád ještě se zabíjíte mezi sebou?“

„Pro tebe jsem král Jorg,“ odsekl jsem. Zněl jsem při tom jako rozmazlený spratek, ale prostě jsem si nedokázal pomoci. Na tomhle Orrinovi mě něco strašně dráždilo. Snad to byl ten jeho bohorovný klid. Nebo jeho kousavý smysl pro humor.

„Král? Aha, jistě. Jsi přece dědicem Ankratu a Gellethu, že ano?“ přikývl. „Nicméně doneslo se mi, že tvůj otec jmenoval svým dědicem mladého prince Degrana. Takže...“ usmál se a rozhodil rukama.

Ten úsměv mě zasáhl jako políček. Takže otci se už narodil ten spratek, kterého zplodil se svojí scorrorskou děvkou? A dokonce už měl i jméno? A nádavkem i dědické právo ke všemu, co bylo právem mé?

„A tebe jen tak úplně náhodou napadlo, že bys mu k tomu dědictví mohl přidat i Vysočinu, co?“ odsekl jsem. Na tváři se mi při tom usadil divoký úsměv, kterého jsem se nedokázal zbavit. „V tom případě by tě možná mohlo zajímat, že v tom kamení tady kolem nás se schovává stovka mužů z mojí Hlídky a jen se třesou, aby mohli svejma šípama vyzkoušet kvalitu toho tvýho roztomilýho brnění, princí.“ Zas tak úplně jsem v tu chvíli nelhal. Nevěděl jsem, kolik mužů z Hlídky tu je, ale nějakí určitě. Někdo z nich určitě sledoval postup těchhle rytířů.

„Stovka? Řekl bych, že jich bude spíš tak dvacet,“ povytáhl Orrin obočí. „Nejsou to skutečně horalové, co? Tipoval bych, že sis je vzal sebou z Ankratu, když jsi odtamtud utíkal, ne? Jsou to šikovní mládenci, ale opravdových horalů bych si tak snadno nevšiml.“

Na můj vkus toho tenhle princ věděl až moc a už mě tím začínal fakt štvát. A znáte mě přece. Vždycky, když se naštvu, tak mě to pořádně naštvě. Takový začarovaný kruh.

„Nicméně abychom neodbočovali od tématu,“ pokračoval nevzrušeně, jako bych nebyl rozružený dobřela a připravený mu každým okamžikem zabodnout meč do břicha. „Ne, nehodlám tě zabít, a to z toho samého důvodu, z jakého nezabiješ ani ty mne. Jediným výsledkem takovéhoho ukvapeného jednání by bylo, že tam, kde jsou dnes dvě relativně slabá knížectví, by napříště bylo jedno, zato o poznání silnější. Až mě jednou má cesta na císařský trůn – na můj trůn – zavede znovu sem, raději bych tě tu našel, kterak se svými... zajímavými přáteli vesele terorizujete místní sedláky a opějíte se do němoty, než abych tu narazil na tvého otce nebo barona Kennicka, kteří rozšířili své državy i o tenhle kousek země. Přesně tak. Až sem příště dorazím, doufám, že tu znovu najdu tebe. Jen staršího, chytřejšího a doufejme, že i urostlejšího. A také doufám, že mě tu náležitě uvítáš jako svého právoplatného císaře.“

Seskočil jsem ze svého kamene, ale ten prokletý pes reagoval rychleji, než bych kdy čekal. Během mžiknutí oka stál přede mnou, cenil na mě obrovské zuby a z tlamy mu kapaly sliny. Zamračil jsem se a upřeně se mu zahleděl do očí. To je nejlepší způsob, jak s takovýmihle zvířaty jednat. Tedy za předpokladu, že je chcete vyprovokovat k útoku. Jenže já byl pekelně naštvaný a chtěl jsem si svůj vztek na někom vybit. Jednou rukou jsem chytil svůj meč za jílec, druhou za čepel, výhrůžně jsem zavrčel a vykročil proti té bestii.

Kdysi jsem taky měl psa. Svého psa. Měl jsem ho opravdu rád, víte? Jasně, já vím, ale to bylo ještě před tím, než mě osud naučil, jak nesmyslné a slabošské takovéhle city ve skutečnosti jsou. Nicméně faktem je, že od té doby jsem měl pro psy takovou menší slabost. Popravdě jsem doufal, že tenhle slintající blbec bude mít dost rozumu a uklidí se mi z cesty, takže ho nebudu muset vykuchat jako prase. Nicméně kdyby přišlo na věc, klidně bych to udělal. Pokud by se rozhodl bojovat, bez váhání bych mu zabodl svůj meč do břicha.

Pořád jsem se mu díval do očí, postupoval jsem vpřed a vrčel. Pak jsem nečekaně zařval: „Padej!“

Sklopil uši, stáhl ocas mezi nohy a uklidil se do bezpečí pod

břichem koně, na kterém jel jeho pán. Myslím, že ze mě cítil smrt. Nebo aspoň její ozvěnu, kterou do mě zaselo snědené nekroman-tovo srdce. Ten neuvážený čin tehdy pod horou nás sice možná zachránil, ale taky mě o krok vzdálil mému lidství.

Vlastně mě od normálních lidí dělily tři kroky, které jsem postupně udělal. Jeden bylo to černé srdce. Druhým byl trnový keř. A třetí, nejstarší? Ten měl něco společného s osudem mého psa. S jeho koncem, který mě dodneška občas strašil ve snech.

Tvrdil jsem o něm, že je můj, i když ve skutečnosti patřil mému bratrovi, Williamovi. Byla to jakási směska vlčáka s bůhví čím. Snědl toho víc než já s bratrem dohromady a bojovný byl jako rytíř na turnaji. A velký tak, že na něm William mohl jezdit jako na koni. Na tom by nebylo nic zvláštního, Willovi tehdy byly sotva čtyři roky. Když jsem si k němu ale přisedl i já, ten pes nás bez skrupulí shodil a pak mi oblízal celý obličej. Dali jsme mu tehdy i jméno: Spravedlivý.

„Ohromující,“ odušil princ Orrin, když se jeho pes stáhl. Popravdě ale při tom vypadal všelijak, jen ne ohromeně. „Nicméně pokud sis už přestal hrát s mým psem, tak se asi rozloučím a já vyrazím dál. Mám namířeno do Orlins skrz Vysoký průsmyk. Případně to vezmeme přes Modroměsíční průsmyk, jestli už je průjezdný, a stavíme se i za hrabětem Samsarem.“

„Odjedete teprve, až vám to já dovolím,“ odsekl jsem. Pořád ještě mě trápil ten... možná strach? Nevím. Pravděpodobně to mělo něco společného i s tím, jak přezíravě se ke mně choval. „A pojedete právě tou cestou, kterou vám já schválím,“ dodal jsem. Při tom jsem měl ale nepříjemný pocit, že princ až moc dobře ví, že blafuju.

Při mém prohlášení překvapeně povytáhl obočí a skoro se rozesmál. Ovládl se sice, ale jeho oči se i tak smály, což mě vytočilo ještě víc. „A jak se tedy v případě mne a mého doprovodu rozhodnete, vaše královská milosti?“

Zoufale jsem toužil po tom, ho zabít. Kdyby se mnou takhle mluvil kdokoliv jiný, znělo by to namyšleně a arogantně, ale tohle nebyl jen tak někdo. Každý z nás věřil, že to myslí upřímně a opravdově, že se nad nikoho nepovyšuje. Nenáviděl jsem ho.

Za to, že tak suverénně staví na odiv, jak dobrým člověkem je. Podíval jsem se mu do očí a v tu chvíli mi došla celá pravda. On mě litoval.

„Zkřížme spolu meče, bratře Orrine,“ přikývl jsem pomalu. „Máš pravdu, pokud jde o ten mír. Proč by měli moji ovčáci nebo tvoji sedláci trpět kvůli naší válce? Proč by měli umírat, jen aby jednomu z nás zajistili právo ležet v prdeli císařské trůny? Bojuj se mnou. Pokud mě přinutíš se ti vzdát, máš můj slib, že až jednoho dne vznesíš svůj nárok na trůn, já proti tomu nebudu nic namítat. Tak dělej, vytáhni meč a postav se mi. Nebo pošli svého šampióna, pokud si sám netroufáš,“ kývl jsem hlavou k druhému muži v naleštěném brnění.

„Upřímně,“ pokrčil Orrin rameny. „S ním bys bojovat nechtěl. To je můj bratr, Egan. Bůh ho stvořil jako dokonalého šermíře. Občas z něj mám strach dokonce i já. A mimochodem, oba dva jste ve své podstatě stejní. Podle Egana je celé tohle žvanění k ničemu. Víš, on by klidně poslal naše sedláky proti tvým pasáčkům. Kdyby to bylo na něm, vyhlásil by válku klidně celému světu. Nemám pravdu, Egane? Mám sen, sen o císařství. O mém císařství, které vzkvétá. Obávám se ale, že Egan sní jenom o krvi.“

Jeho bratr se zavrtěl v sedle a znuděně si odfrkl.

Pak princ sesedl z koně. „Udělejte nám tu místo! A ať nikdo za žádných okolností nezasahuje!“

„Tohle je –“

„Já vím, Makine,“ skočil jsem mu do řeči. „Je to fakt hodně blbej nápad, jo.“

Makin slezl z koně a došel ke mně, zatímco Orrinovi muži se stahovali. „Mohl by to bejt fakt dobrej šermíř, víš?“ nedal se jen tak odbýt.

„Pokud je dobrej, tak co z toho?“ odsekl jsem. „Já jsem totiž *skvělejší*.“

„Nikdo z nás nepochybuje, že pokud jde o zabíjení lidí, jsi absolutní jednička, Jorgu,“ naléhal dál Makin. „Ale tohle je šermířskej zápas. Posranej, blbej šermířskej zápas.“

„Tak to bych asi měl hrát podle pravidel, co?“ pokrčil jsem

rameny. Moc dobře jsem si všiml, že se Orrin nezeptal, co budu chtít já od něj, pokud ho porazím. To nebylo dobré znamení, pokud šlo o předpokládaný výsledek.

Vykročil jsem proti němu a setkali jsme se uprostřed volného prostoru. Kolem nás stáli vojáci, nervózní a napjatí. Skoro to vypadalo, jako by se přívrženci královské linie a frakce Majordomů připravovali k bitvě.

„Pořád ještě to můžeme vyřešit jinak, Jorgu. Bylo by to... výhodnější,“ zkoušel to na mě princ. Musel jsem ocenit, že má alespoň dost rozumu na to, aby mi neřekl, že to bude snazší. Nebo bezpečnější. „Podpoř mě při mé cestě na trůn, mladíku. Nezapomeň, že jako nový císař budu potřebovat nového majordoma.“

Znechuceně jsem si odplivl.

„Ty vlastně ani nevíš, co chceš, Jorgu, nemám pravdu? A co hůř, ty dokonce ani netušíš, proč to vlastně chceš,“ naléhal dál. „Neviděl jsi ani zlomek z říše, které bys chtěl vládnout. Nebo jsi snad následoval slunce na západ, až k samotné Utterské zdi? Viděl jsi někdy pobřeží divokého, černého Afrikánska? Mluvil jsi někdy s jarly, kteří připlouvají do našich zemí, když ledové sevržení kolem jejich zemí povolí svůj nelítostný stisk? Viděl jsi Arralskou pustinu, která z tebe vysává život? Ne. Za všechny ty roky, co ses toulal zemí, jsi neviděl nic než travnaté pláně. Musíš jet lodí, Jorgu. To je jediný způsob, jak můžeš poznat celou říši. Viděl jsi vůbec někdy, jak vypadá moře?“

Do nastalého ticha se ozvalo dlouhé, hlučné uprdunutí, které mě ušetřilo odpovědi. Měl jsem našeho starého Šedáka rád. Ten kůň vždycky přesně věděl, co má dělat.

Začali jsme kolem sebe kroužit. Souboj s meči, obzvláště s dlouhými meči, je paralelou k životu jako takovému. Základem je odhadnout, kdy přišla správná chvíle. Útokem pak dáváte všanc všechno, často i život.

Jinými slovy, čekáte na příhodnou chvíli, kdy aktuální okolnosti mluví ve váš prospěch, a pak vsadíte svůj život na to, že jste situaci odhadli správně.

Navíc pokud bojujete s mužem v plátové zbroji, nemůžete se držet zpátky. Musíte do útoku dát všechno, všechnu svoji sílu

a šikovnost. Musíte si být jistí, že i přes to železo, ve kterém je váš nepřítel zakutý, mu způsobíte problémy dost vážné na to, aby se věnoval jim a ne vám, až se po útoku pokusíte zase stáhnout a připravit se k další ráně. Vaše práce nohou musí být jistá, vaše útoky musí být přesné. Musíte najít skulinu v jeho brnění a využít ji, abyste si zajistili vítězství. A musíte to stihnout dřív, než to samé udělá on vám.

Vyrazil jsem do útoku. Ne doopravdy, jen jsem chtěl, aby se naše meče konečně střetly. Jeho čepel měla jakoby kouřový vzhled, neleskla se tak jako ta moje. Byla vyrobená z nějaké slitiny, která byla tmavší než stavitelská ocel. Ozvalo se zařinčení a hory nám ho vrátily stonásobně ozvěnou. Já si toho ale nevšímám, místo toho jsem uskočil a potichu klel. Když se totiž naše meče střetly, ten parchant nějak divně pohnul rukou a pokusil se nechat svoji čepel sklouznout podél té moje. Málem mi tím usekl prsty. Upřímně, tohle se mi nechtělo ani trochu líbit. Vrhł jsem se vpřed a začal do něj bušit krátkými, silnými údery. Chtěl jsem, aby měl moc starostí na to, vymýšlet nějaké další triky. Aby se unavil a neměl na nic podobného už sílu. Bylo to jako bušit do kamenné zdi. Uběhlo sotva pár minut a dlaně už mě bolely jako čert. A zápeřstí? Ta jsem už skoro necítil.

„Jsi lepší, než by mě kdy napadlo,“ ozval se najednou princ.

A s tím přešel do útoku. Sekl po mně krátkým obloukem, pokračoval prudkým bodnutím a pak dalším půlobloukem. Jeho meč se pohyboval rychleji než myšlenka.

Na tohle jsou cvičení všichni šlechtici. Připravují nás, aby oči řídily přímo ruce a nohy, aniž by se do celého procesu nějak zapojil mozek. Žádné úvahy, žádné plánování a rozhodování, prostě jen akce a reakce. Je to skoro, jako když hraje na harfu. Ze začátku se na to musíte soustředit. Váš mozek překládá noty a posílá povely vašim prstům. A, C, C, D... a pak najednou hrají vaše prsty přímo podle not, aniž byste se na to vy sami nějak vědomě soustředili.

Stejně tak se teď choval i můj meč. Sekal a odrážel, aniž by se namáhal to nějak konzultovat se mnou samotným.

„Vážně jsi docela dobrý,“ ozval se Orrin znovu.

Ano, bojovat s mečem je jako hrát na harfu. Je to, jako když se snažíte zahrát nějakou skladbu a pořád zrychlujete. Hrajete tóny čím dál rychleji a rychleji a rychleji. Vaše prsty po chvíli znejistí a začínou ztrácet koordinaci. „Kam teď, co mám dělat teď?“ ptá se každý z nich. „Co teď přijde?“

Já vám řeknu, co přijde. Někdo vás praští ocelovou tyčí z boku do hlavy. Nebo alespoň tak mi to připadalo, když mě zasáhla jeho čepel. Vyhekl jsem něco, co bylo napůl záupněním a napůl nadávkou, a padl jsem na zem. Skoro jako bych byl loutka a on mi tou ranou usekl všechny vodící provázky.

„Vzdej se.“ Znělo to, jako by se ke mně jeho hlas nesl dlouhým, úzkým tunelem.

„Naser si,“ odplivl jsem si. Ve slinách byla krev a ještě něco. Tipoval jsem to na kus zubu, ale nebyl jsem si jistý.

„Poslední šance, Jorgu. Vzdej se,“ naléhal dál. Ostrří jeho meče mě studilo na krku.

„Vzdává se!“ zakřičel Makin. Podle zvuku stál na druhém konci toho podělaného tunelu, ve kterém jsem z nějakého důvodu ležel. „Vzdává se!“

„Leda ve snu.“ Pomalu jsem začínal rozeznávat, kde je nebe a kde je země. Snažil jsem se zaostřit na černou šmouhu před sebou a doufal jsem, že to je Orrin.

„Vzdej se,“ poručil mi znovu. Zatlačil a kolem jeho čepele mi po krku začala stékat krev.

Nějak se mi podařilo se zasmát. „Sám jsi mi přece říkal, že mě nezabiješ, princí ze Šípova. Že to není ve tvém zájmu. Tak proč bych se ti měl kurva vzdávat?“ Znovu jsem si odplivl. „Až mi sem někdy přitáhneš s armádou za prdelí, tak teprve pak zvážím, jak se v týhle záležitosti rozhodnu. Dřív ale ne.“

Zatvářil se znechuceně, ustoupil a otočil se ke mně zády.

„Horskej průsmyk,“ oznámil jsem mu. „Tímhle sis vybojoval volnej průchod Horským průsmykem pro sebe a své lidi. Můžeš jím projet a prudit hraběte Samsara těma svejma moralizujícíma pindama.“ Pokusil jsem se postavit, ale nešlo mi to. Makin mi naštěstí přispěchal na pomoc a pomohl mi na nohy.

Zástup rytířů se pomalu dal do pohybu. Když jel kolem mě

princův bratr, Egan, mračil se na mě jako čert. Orrin se na mě ani nepodíval.

Sledovali jsme je, dokud poslední kůň nezmizel za kopcem.

„Budeme potřebovat větší armádu,“ prohlásil jsem pak zamyšleně.

Sir Makin vypadá bezmála jako jeden z těch krásných rytířů, o kterém mluví naše pověsti. Kolem obličeje se mu v kudrlinkách kroubí uhlově černé kadeře, které ladí s jeho tmavýma očima. Je vysoký a dobře rostlý. Brnění má vždy dokonale naleštěné a o svůj meč se příkladně stará. Jen jeho nos a ústa mu brání v tom, aby se stal dokonalým svědkem. Jeho nos vypadá spíš jako orlí zobák a jeho rty jsou příliš tlusté a výrazné, než aby byly pěkné. I v ostatních ohledech je Makin skoro dokonalý. Je skoro čestný, skoro poctivý...

V jedné věci pro něj ale žádné skoro neexistuje: když přijde na přátelství, dává do něj celé svoje srdce.

7

O ČTYŘI ROKY DŘÍVE

Uběhly dvě hodiny, co nás princ ze Šípova opustil a zamířil k Horskému průsmyku. Dvě hodiny nás doprovázelo ticho, které se nemohlo víc lišit od ticha, v němž jela naše společnost před oním setkáním. Pokud šlo o mě samotného, po té ráně mi třeštila hlava takovým způsobem, že jsem se nemohl ubránit černým myšlenkám na to, jestli by smrt přece jen nebyla lepší volbou. A i největšímu idiotovi v mém doprovodu bylo nad slunce jasnější, že při sebemenší zámince si hodlám tuhle teorii vyzkoušet právě na něm.

„To musí kurevsky bolet, co?“

No dobře, no. Bylo to jasné i těm největším idiotům, kromě jednoho.

„Ano, Maicale,“ přikývl jsem vztekle. „Kurevsky to bolí.“ Pozoroval jsem ho oteklýma očima a skřípal zuby, jak mi v hlavě bušilo. Víte, pokud jde o Maicala, člověk měl občas tendenci zapomínat, že ten chlap to nemá v hlavě v pořádku. Někdy se to celé hodiny nijak neprojeví a on vypadal připravený na všechno, spolehlivý... občas dokonce i mazaný. A pak se to zase stalo. Koutky úst jako by se svésily dolů, obočí se naježilo a v očích se mu objevil tupý výraz.

Pár týdnů po tom, co jsem spolu se svými bratry ovládl Vysočinu, se mezi námi Maical zase objevil. Nikdy jsem nezjistil, jak

nás dokázal najít, ale mám na to svoji teorii. Pokud dokážou i blbí holubi s tím svým miniaturním mozečkem najít cestu domů, dokáže to každý, když se snaží a má na to dost času.

Když jsem pak ze Strašidlova udělal svůj domov, Maical podle potřeby sloužil jako stájník, pomocník stájníka, jako vrchní (a jediný) čeledín a podobně. Dal jsem všem jasně najevo své očekávání, že dostane najíst a bude mít kde spát. Dlužil jsem mu to. Vždyť jsem mu zabil bratra.

Gemtovi byl Maical u prdele a při obou příležitostech, kdy je povinnosti zavedly pryč z hradu, Maicala zmlátil. Ale i on se postaral o to, aby pak dostal najíst a aby měl kde spát.

„Pořádně tě praštil, Jorgu,“ ozval se zase ten idiot. Když mluvil, vypadal vždycky příšerně. Strašně u toho slintal a plival.

Makin sebou při těch slovech viditelně trhl, zatímco Čára s Grumlowem potichu uzavřeli nějakou sázku.

„Ano, Maicale. Praštil mě. A pořádně.“

Nikdy jsem nelitoval, že jsem zabil Gemta. Ani na okamžik. Ale mrzelo mě pomyslení na to, jak tupý je Maical. Nikdy mu nedošlo, že by mě měl nenávidět za to, co jsem jeho bratrovi udělal. Viděl to, byl u toho, ale nikdy si v hlavě nespojil, co se tehdy doopravdy stalo.

V tu chvíli jsem si vzpomněl na ty stavitelské hodinky, co mi tikaly na zápěstí. Bylo to mistrovské dílo, produkt dávno zapomenutého génia. Všechna ta kolečka, co se v nich točila. Zoubky, co přesně zapadly jeden do druhého, a tím udržovaly celý přístroj v chodu. Ale stačila by hloupá náhoda a jediné smítko, jediný vlas. Pokud by se dostaly do nesprávného místa, celý ten dokonalý stroj by se zastavil a přeměnil v bezcennou hromadu šrotu. Zajímalo by mě, co bylo tím pomyslným vlasem, který takhle zastavil kolečka v Maicalově hlavě. Co se asi stalo, že ho to připravilo o rozum?

„Hele, padej za Makinem a vyříd' mu, že s ním chci mluvit,“ rozkázal jsem.

Uslintaný idiot zatáhl za opratě a Šedák ochotně zpomalil. Vzadu jsem zahlédl Čáru, jak se útrpně mračí. Zjevně si vsadil na Maicalovu smrt.

Hory kolem mě pulzovaly červeně a zeleně, jak mi v hlavě tepala a pulzovala příšerná bolest.

„Občas mám pocit, že ho bratři nechávají naživu jen kvůli Šedákovi. Ten kůň ho má podle všeho rád,“ ozval se najednou vedle mě Makin. Vůbec jsem si nevšiml, že mě dojel.

„Naučíš mě, jak správně bojovat s mečem,“ oznámil jsem mu.

„Vždyť přece víš, jak –“

„Jo, to jsem si taky myslel,“ odsekl jsem našťavaně. „Ale teď to hodlám brát fakt kurevsky vážně. To, co se dneska stalo...“ Na chvíli jsem zmlkl a přejel si prsty po hlavě. Když jsem je odtáhl, byly ulepené od krve. „... se už nesmí nikdy opakovat.“

„A tak proč ne,“ přikývl. „Kdyby nic jiného, je to aspoň skutečně královské způsob trávení volného času, ne? A navíc ti to pomůže udržet se ve formě. Hele, na rovinu. Držels vůbec v ruce meč, co jsme dobyli Strašidlov?“

Zavrtěl jsem hlavou a hned jsem toho hořce litoval. Zařal jsem zuby, až o sebe zaskřípaly, ale to tu bolest jen dál zhoršilo.

„Myslel jsem si to. Co se mi doneslo, většinu času jsi prej strávil snahou zplodit parchanta s každou služkou, co jich jen na hradě máme,“ ušklíbl se Makin pobaveně.

Být králem je skvělé.

Teda minimálně do chvíle, než vás kvůli tomu někdo praští mečem do hlavy.

„Snažím se zalidnit svoji zem,“ odsekl jsem. „A tenhle postup v sobě spojuje výhody kvality i kvantity, pokud jde o budoucí pokolení.“ Znovu jsem si přejel rukou po hlavě. „Kurva, do píče,“ zaklel jsem. Když vás něco bolí, většinou jste schopní to nějak potlačit a zapomenout na to. Jde to udělat skoro se vším, jen s bolestí hlavy ne.

Makin se dál tvářil, jako že se skvěle baví. Podle všeho si moji současnou situaci vysloveně užíval. Líbil se mu pohled na to, jak trpím.

Pak najednou sáhl do jedné ze svých sedlových brašen a začal v ní něco lovit. Nakonec vytáhl srolovaný pruh kůže a hodil mi ho. Skoro jsem ho minul. To se občas stane, když vidíte dvojmo.

„Hřebíčkový koření,“ kývl bradou k balíčku.

„Vy teda nejste zrovna troškař, sire Makine.“ Za dobrého koně byste dostali míň tohohle koření, než co by se vešlo do dlaně jedné ruky. Ovšem na bolest byl tenhle zázrak k nezaplacení. Jasně, když si ho dáte moc, tak vás to zabije. Ale aspoň je to příjemná smrt. Co jsem slyšel, je to jako usnout v horké lázni a probudit se až tam, na druhé straně.

„Nech si to,“ ušklíbl jsem se a hodil mu to zpátky. Vzdát to při drobných obtížích? Z toho by se klidně mohl stát zvyk, který jsem u sebe nehodlal připustit. Místo toho jsem si z bolesti hlavy udělal nepřítel a vyrazil do boje.

Jeli jsme dál. Já si naplnil mysl tím starým jedem, který mě užíral po celá léta. Znovu jsem se vyžíval ve svojí nenávisti ke starému Renarovi. Co chcipl, jsem na něj už takhle nemyslel, ale trocha cvičení člověku nikdy neuškodí. Tupé bušení v mojí lebce a bolest ze zlomeného zubu postupně ustoupily do pozadí, až po nich nezbylo nic než lehké svědění.

Po chvíli mě dohnal Rike, jedoucí na té své koňské zrůdě, a zařadil se vedle mě. Chvíli mě jen tak pozoroval. A jestli se Makinovi líbilo vidět mě trpět, tak pro Rika to bylo jako narozeniny, Vánoce a možnost asistovat při masové popravě v jednom.

„Víš, proč si tě držím u sebe, Riký?“ zeptal jsem se ho nečekaně.

„Ne, proč?“

„Jsi jako esence toho nejhoršího, co v sobě mám.“ Při řeči jsem se omylem dotkl zlomeného zubu a děsně to zabořilo. „Kurva,“ zaklel jsem a přitáhl koni uzdu. „Víš, jak se říká, že každý z nás má na jednom rameni anděla a na druhém ďábla, který nám našeptává, co máme dělat? Tak já mám ďábly na obou ramenou, ale ty seš ztělesněním toho horšího z nich. Jsi něco jako já, kdybych zapomněl na dobré způsoby a kdyby mě někdo připravil o můj okouzlující zevnějšek.“ Najednou mi došlo, že žvaním nesmysly, tak jsem se to pokusil zamaskovat tím, že jsem se křečovitě zasmál.

„Vypadni, Riku.“ Zase ten Makin. A zase jsem si vůbec nevšiml, že mě dojel.

„Víš, Makine, můj otec měl přece jen pravdu,“ oznámil jsem mu nečekaně. „Měl pravdu, že si od svého bratra nechal zaplatit.

Že vzal prachy, místo aby se pomstil za smrt mojí matky a malého Willa. Přišel by o půlku armády dřív, než by se vůbec dostal na dohled vod Strašidlova.“

Makin se zamračil a znovu vytáhl balíček hřebíčkového koření. „Vem si to.“

„Můj otec věděl, kdy je potřeba něco obětovat pro vyšší dobro. Corion to taky věděl. Proto mě poslal, kam mě poslal. Na správnou cestu. Jediný problém je v tom, že k smrti nesnáším, když se mnou někdo manipuluje.“

Skoro jsem už Makina neviděl. Oči mi přišerně natekly a v hlavě mi znova pulzovalo.

Makin zavrtěl hlavou. „Některé zločiny se nedají jen tak ignorovat. A přitom právě tohle se tě Corion snažil donutit udělat. Ignorovat něco, co se ignorovat nedá a nesmí. Nebo si vezmi třeba mě. Přešel jsem území tří různých národů, jen abych našel chlapa, co zabil moji lásku.“ Znělo to, jako by mu něco dělalo starosti.

„Seš idiot,“ odsekl jsem, ale měl jsem problémy vůbec nějak artikulovat.

„Jdi do prdele, Jorgu,“ snížil Makin hlas do sotva slyšitelného šepotu. „Víš o tom, že brečíš? Koukej si vzít to posraný koření, jo?“

„Budeme potřebovat větší armádu,“ prohlásil jsem, ale pak se najednou svět kolem mě utopil v temnotě a já měl pocit, jako bych padal.

A pak jsem narazil do země.

8

O ČTYŘI ROKY DŘÍVE

Vzbudil jsem se v potemnělé místnosti. Kolem bzučely mouchy. Někomu bylo špatně od žaludku. Světlo dovnitř pronikalo přes okenice, teď pevně zavřené. Další světlo se tam prodíralo mezi blátem poslepovaným proutím, které tvořilo zdi. Konečně jsem věděl, kde jsem. V chalupě nějakýho nuzáka. Zvuky dávení konečně ustaly a nahradily je tiché vzlyky. Dětské vzlyky.

Posadil jsem se. Byl jsem přikrytý tenkou dekou a do nohou mě píchala stébla slámy. Bolest hlavy byla pryč. Zub mě sice pořád ještě kurevsky bolel, ale proti předchozímu stavu to byla neskutečná úleva. Natáhl jsem se pro svůj meč, ale nemohl jsem ho nikde najít.

Když vás přestane bolet hlava, je v tom něco snad až kouzelného. Je škoda, že ten pocit nevydrží napořád. Pocit, že jste doopravdy naživu a že si užíváte každý okamžik. A to, čím jsem si prošel, nebyla normální bolest hlavy.

Starý Jorg už zažil, jaké to je, mít otřes mozku. I já jsem to už viděl. Bratr Gains jednou spadl z koně, praštil se hlavou o kámen a další dva dny byl ještě trhlejší, než bývá Maical. „Nespad jsem náhodou z koně?“ zeptal se nás snad tisíckrát po sobě. Při tom se chvíli smál, chvíli zase brečel. Víte, my chlapi jsem ve své podstatě křehcí, až z toho mrazí.

Postavil jsem se na pořád ještě trochu nejisté nohy. Pak se dveře

otevřely a proti oslnivé záři slunce se v nich rýsoval temný obrys jakési stařeny. „Sem vám přinesla polívku,“ oznámila.

Vzal jsem si od ní misku a znovu se posadil. „Voní to dobře.“ Byla to pravda. Navíc mi v žaludku kručelo až hanba.

„Ten váš přítel, ten Makin, mi přinesl pár králíků, abych je uvařila,“ přikývla. „Neviděli jsme maso, co nám vodvedli prasata.“

Zvedl jsem misku k puse a začal srkat, protože na slušné stolování se lžičkou si tu beztak zjevně moc nepotrpěli. Vařící vývar mi spálil pusu, ale nijak mi to nevadilo. Po chvíli se stařena zvedla a odešla. Celé dlouhé minuty jsem uskrával polívku a pozoroval, jak zrníčka prachu víří v záři paprsků, které sem pronikaly škvírami ve stěně. Pak jsem z misky rukou vytáhl králíčí maso a začal ho kousat. Vychutnával jsem si chrupavky a vysával morek z kostí. Není nic lepšího než užívat si dobré jídlo a při tom na nic nemyslet.

Když jsem skončil, zkusil jsem se znovu postavit. Už to šlo lépe. Dokonce až tak, že jsem se musel sám pochválit, jak mi to jde. U pasu jsem měl stále připnutou svoji dýku spolu s jakýmsi váčkem, z něhož se vyklubala Makinova zásoba hřebíčkového koření. Ještě jednou jsem se rozhlédl, jestli tu někde přece jen nenajdu svůj meč, a vyrazil jsem ke dveřím. Něco mi tu nehrálo. Den byl jasnější, než by měl být, a vzduch byl cítil starou spáleninou. Otevřel jsem a překvapeně se zarazil. Kromě chýše, ve které jsem ležel a která podle všeho bývala chlívkem pro prasata, tu nestála jediná budova. Všechny totiž byly rozbořené a spálené.

Kousek přede mnou kdysi byly dva domy. Teď z nich ale zbyly jen dvě ohořelé stěny, ze kterých trčely zčernalé trámy jako nějaké umrlčí spáry. Kolem stávalo několik ohrad na zvířata, všechny ale vypadaly, jako by skrz ně projela válečná jízda. V jedné z těch dvou ruin jsem zahlédl tu stařenu. Klečela tam na zemi, zády ke mně.

Najednou se mi začalo chtít příšerně čůrat. Otočil jsem se k chatrči, kde jsem ještě před chvílí spal, a vypustil na ni zdánlivě nekonečný proud zlatavé tekutiny. „Ježíši! Sem spal snad tejdén nebo co?“

Jeden moudrý muž kdysi řekl, neser tam, kde jídáváš. ‘ Myslím,

že to byl Aristoteles nebo někdo takový. Na silnici se tímhle pravidlem řídí všechno. Ustelete si, kde vás jen napadne, a ráno se seberete a jedete dál. A všechny sračky – VŠECHNY sračky – necháte za sebou. Na hradě jsem k tomuhle účelu měl takzvanou výsernici, což ale ve skutečnosti není nic než díra ve zdi, skrz kterou všechen ten hnus vypadne dolů pod hradby. Když žijete na hradě, nemáte na vybranou a serete tam, kde jíte. Což člověka nevyhnutelně dovede k myšlenkám na to, jaké sračky se mu vůbec vyplatí si takhle schraňovat pod vlastní střechou a jaké mu za to naopak nestojí. Tohle jsem se alespoň naučil za ty tři měsíce kralování, co jsem měl za sebou.

Konečně jsem skončil. Přísahám, že jsem musel spát aspoň týden, aby toho mohlo bejt tolik.

Konečně jsem se cítil o něco líp. Skvělý. Protáhl jsem se, široce zazíval a rozhlédl se. Směrem k severu ubíhala rovina. Z hor zbyly jen kopečky na jižním obzoru. Buďto jsme byli pryč z mého panství, nebo přinejmenším někde těsně u hranic. Zamyšleně jsem se poškrábal na bradě a vyrazil ke klečící stařeně. Ta by měla znát odpověď na moje otázky.

„Tohleto, to udělali moji muži?“ zeptal jsem se a kývl směrem k ohořelým stěnám. „A kde vůbec jsou?“

Obrátila se ke mně. Ve tváři měla strhaný, uštvany výraz a očima nervózně těkala z místa na místo. „Tohleto udělali ankratští vojáci.“ Všiml jsem si, že v náručí drží vyhublé dítě. Holčičku. Šesti, možná sedmiletou, víc jí nebylo.

„Ankratští vojáci?“ povytáhl jsem obočí. Nemohl jsem odtrhnout oči od té holky. „Jak daleko jsme od hranice?“

„Pět mil,“ odpověděla mi stařena. „Řekli nám, že tady nemůžeme zůstat, že prej to tady anektovali. A pak zapálili naše domy.“

Anektovali? To mi něco připomnělo. Něco, co jsem už slyšel. Šlo o nějakou spornou hranici nebo tak nějak. Podle nejstarších map, co jsme na Strašidlově našli, sahala hranice panství lorda Nossara až někam sem.

Najednou mi došlo, že v ranním vzduchu cítím i zvratky. To ta dívenka. Měla je i ve vlasech.

„Zabili vašeho muže?“ zeptal jsem se, čímž jsem sám sebe dost

překvapil. Normálně jsou mi tyhle věci příliš u prdele na to, abych kvůli nim plýtvat dechem. Nejspíš za to může ta rána do hlavy, říkal jsem si. Ještě jsem se asi úplně nevzpamatoval.

„Zabili mýho chlapečka,“ vydechla, zatímco rozostřenýma očima zírala kamsi skrz mě i skrz ohořelé trámy. Možná se snažila dohlédnout až do nebe. „Davie byl vyděšený. Běžel ke mně, brečel a kašlal. Všude byl samej kouř. Pak se ale přiblížil k jednomu z těch vojáků. Ten po něm sekl, asi jako když kosíte trávu, a najednou měl můj chlapeček v břiše díru. Jeho střeva...“ Zamrkala a po očku se podívala na děvče, které svírala v náručí. „Pořád křičel a křičel. Nepřestal křičet, až dokud mu další voják nestřelil šíp do krku.“

„A co váš muž?“ nechtěl jsem se dál ptát na toho chlapce. Nechtěl jsem to slyšet. Holčička mě zatím pozorovala. Bez zájmu, bez naděje, prostě na mě zírala.

„Netuším,“ prohlásila bezvýrazně. To se stává, když už lidem nic nezbude. Když jsou příliš vyčerpaní, než aby něco cítili. „Nešel k Daviemu, neobjal ho, neutěšil ho. Se bál, že by ho ti vojáci mohli taky zabít.“ Dívka tiše, mokře zakašlala. „Teď sedává na schodech do sklepa a bulí jak děcko.“

„A tohle děvče?“ Do prdele práce dneska už. Vůbec mi to nemyslelo. Ptal jsem se na blbosti a jedna moje otázka byla horší než druhá.

„Je nemocná,“ prohlásila utrápeně. „Má něco se žaludkem. Ale podle mě se jí to už dostalo i do krve. Už jí asi nic nepomůže.“ Přitáhla si ji těsněji k sobě. „Bolí tě to, Janey?“

„Ano,“ zašeptala.

„Trošku, nebo hodně?“

„Hodně.“

Proč se jí na to sakra ta ženská ptala? K čemu jí to bylo, když jí beztak nemohla nijak pomoci? „Udělal dobře,“ řekl jsem nahlas. „Myslím váš muž. Někdy je lepší nic nedělat, alespoň ne hned. Nenechat se zbytečně zabít a místo toho si počkat na vhodnou příležitost.“ Když se tohle stalo mně, trny mě nepustily. Nemohl jsem se rozhodnout, neměl jsem na vybranou a musel jsem taky jen čekat. A dívat se. „Udělal dobře.“ Ještě před pár

dny bych tomu věřil. Ale teď, vedle ohořelých trosek jejich domu, mi moje vlastní slova zněla prázdně. Za to určitě mohla ta rána do hlavy. Občas člověku chvíli trvá, než se z ní vzpamatuje.

Najednou jsem na nedaleké louce zahlédl jezdce a pak ještě druhého. Ten vedl za uzdu volného koně. Makin a Rike. Když se přiblížili, přitáhli uzdy.

„Rád tě zase vidím zdravýho a čilýho, Jorgu,“ usmál se Makin svým typickým pokřiveným úsměvem, zatímco Rike si odplivl. „Paní Sára a pan Marten se tu o tebe dobře starali, jak vidím.“ Typický Makin. Vždycky byl neuvěřitelně přátelský, vždycky ho měli všichni rádi. A vždycky věděl, jak se kdo jmenuje.

„Vy teda asi budete Sára, že?“ zeptal jsem se. No co, no. Nejspíš to byli moji poddaní. „A tohle je malá Janey.“ Najednou jsem si vzpomněl na jinou Jane. Představil jsem si, jak leží rozdrčená pod tunami skal, jak umírá a jak z ní vyprchává všechn život. Vzpomněl jsem si na tu Jane, co mi tvrdila, že si potřebuju najít lepší důvody pro to, co dělám. Lepší důvod, proč chci vyhrát. Lepší důvod pro všechny v mém životě.

„Vezměte ji dovnitř, tady je na ni moc zima,“ rozkázal jsem. Na chvíli jsem pocítil výčitky svědomí, že jsem pochcal jednu z posledních čtyř zdí, které zbyly z jejich dřívějšího domova.

Sára se zvedla na nohy a odnesla dívku do chatrče, kde jsem před tím ležel.

„Takže tys mě tu nechal umřít, Makine?“ ušklíbl jsem se. „A kde máš vlastně ostatní?“

„Tábořej o míli dál po cestě,“ kývl hlavou směrem k severu. „Čekaj, jestli se neobjeví nějakí další nájezdníci.“

Bylo to zvláštní pomýšlení, představit si starého, boдрého Nossara, že má tohle řádění na svědomí. Najednou jsem ho ve svých dětských vzpomínkách viděl v jiném světle. Zase jsem si ho vybavil, jak sedí ve svojí hodovní síni a sklání se nad rozloženými mapami. Jak sedí v té své Jilmové pevnosti na trůnu z dubového dřeva, probírá si svou šedou bradku a přitom mě sleduje vřelým pohledem. Když jsme si v té síni s Willem hráli, nebylo mi o moc víc než té nemocné dívence. Sára se tiše rozplakala a já nemohl nemyslet na Nossara a ty jeho mapy.

„Můžeme vyrazit?“ dožadoval se Makin.

„Ještě chvílku.“ Došel jsem ke svému koni. Stájník mu říkal ‚Bratko‘ a já neviděl jediný důvod, proč to měnit. Bylo to dobré, silné zvíře, i když Gerrodovi se rovnat nemohlo. Jenže Gerrod skončil zavalený horou, na níž stával gellethský hrad. Potřásl jsem hlavou, abych z ní vypudil tyhle jalové myšlenky, a prohrabal sedlové vaky, ze kterých jsem vybral pár potřebností. S těmi v ruce jsem pak vyrazil za Sárrou.

Když jsem se prve probudil, oslnilo mě denní světlo tak, že jsem nic neviděl. I teď, když jsem vešel dovnitř, jsem ze začátku slepě mrkal do příšeří. I tak jsem si ale všiml, jak příšerně to uvnitř smrdí. To mi předtím uniklo. To místo bylo cítit starými zvratky, potem, zvířecím trusem a bůhví čím ještě.

Víte, když princ ze Šípova mluvil o tom, že chce chránit lidi a dát jim trvalý mír, věřil jsem mu. Věřil jsem i Jane, když mluvila o tom, že ve svém životě potřebuju mít lepší důvody, proč dělám to, co dělám. Věřil jsem jim oběma, ale pro mě osobně to nic neznamenalo. Byla to jen slova.

Dřepl jsem si vedle stařeny a najednou mi došlo, že za tu krátkou chvíli jsem už skoro zapomněl její jméno. „Nový král vám nijak nepomohl?“

„My máme krále?“ zeptala se bez špetky zájmu. Bylo na ní vidět, že netouží po ničem, než abych už byl pryč a dal jí konečně pokoj.

„Ahojky, Janey,“ usmál jsem se tedy raději na nemocné děvčátko. „Vidělas toho chlapa venku? Nechal jsem sem přivést toho největšího a nejošklivějšího člověka na světě, aby ses na něj mohla podívat, víš?“

Lehoučký úsměv zvlnil její dětské rtíky.

„Copak bys chtěla, malička Janey?“ zeptal jsem se jí. Vlastně jsem ani nevěděl, co tam sakra dělám. Co mě sakra přimělo k tomu, abych se vrátil do té páchnoucí chatrče a ztrácel čas s těmi nuzáky? Možná jsem si chtěl dokázat, že jsem alespoň v něčem lepší než ten podělanej Orrin. Nebo to byly možná ještě dozvuky té rány do hlavy, co mi uštědřil. Možná se Maical praštil jako malý do hlavy tak silně, že dozvuky té rány se táhly celým jeho životem.

„Chci Davieho.“ Ležela až nepřírozeně klidně. Jediné, co se na ní hýbalo, byla její ústa. A její oči.

„Čím bys chtěla být? Nebo co bys chtěla dělat?“ Vzpomněl jsem si na své vlastní dětství. Chtěl jsem být smrtí a létat nad zemí na černých křídlech. Chtěl jsem mačkat a ždímat celý svět tak dlouho, až by se podvolil a dal by mi všechno, na co bych si jen vzpomněl.

„Chtěla bych bejt princezna,“ vydechla Janey. Chvilí bylo ticho. „Nebo mořská panna.“

„Vyprávěla jsem jí pohádky, pane,“ ozvala se najednou její matka. I teď na ní bylo vidět, že se mě bojí. Že má všeho dost a je zoufalá. Najednou mě napadlo o co si sakra myslí, že by ji ještě někdo mohl v tomhle životě připravit. „Moje babička uměla číst,“ pokračovala. „A ty příběhy se pak v mojí rodině předávaly dál.“ Pohladila dívku po vlasech. „Vyprávím jí je, když ji něco bolí. Aby mohla myslet na něco jiného a zbytečně se netrápila. Plním jí hlavu hloupostma. Vždyť ona vlastně ani pořádně neví, co to mořská panna je.“

To jsem si pěkně naběhl. Během pár okamžiků mi přednesla tři nesplnitelné žádosti. Měl jsem přece být všemocný král. Myslel jsem na svoji korunu a trůn, na svoje armády, zlato a nedobytné pevnosti.

Ona ale chtěla svého bratra. Chtěla být princeznou a chtěla být mořskou pannou. A za chvíli odejde z tohoto světa. Smrt ji vyrve její matce z náruče a žádný král i se všemi svými rytíři a zlatem s tím nic neudělá.

Opatrně jsem se jí dotkl. Sáhl jsem jí rukou na čelo. Janey na tom byla dost špatně na to, abych jí ubližoval svou vlastní auroou smrti, ale stejně jsem to udělal. Chtěl jsem to cítit, vnímat. Jak jí nemoc rozežírá vnitřnosti, jak se rozlézá jejím tělem. Nekromantická moc ve mně nemoc vycítila a hned si s ní porozuměla. Cítil jsem, jak v tom malém tělíčku buší srdce a krev pulzuje v žilách.

„Tak už konečně můžeme vyrazit, Jorgu?“

„Jo,“ přikývl jsem a vyšvihl se Bratkovi do sedla.

Pomalou jsme klusali pryč.

„Zbylo ti ještě nějaký to koření, bratře Jorgu?“ ozval se najednou Makin.

„Asi jsem ho všechno spotřeboval, když jsem trpěl v bolestech,“ pokrčil jsem rameny a popleskal prázdný pytlík, co mi visel u pasu.

Makin obrátil oči v sloup a ohlédl se na ohořelé zbytky usedlosti. „Kristova noho, vždyť ho tam bylo dost na to, aby se z toho člověk –“

Dolehl k nám vzdálený zvuk řinčících činelů. O chvíli později je nahradilo hrčení řehtačky, dupání a dětský smích.

„Nechals tam ještě něco, o čem ses mi zapomněl zmínit, Jorgu?“ ušklíbl se kysele.

„Rudej hrabě měl pravdu, víš?“ odušil jsem. „Bylo to prokleté. Ďábelské. Lepší, když se ta kletba vybijí na obyčejných sedláčích, ne?“

Vrhl na mě kyselý, překvapený pohled.

Rike přitáhl svému koni otěže a zíral zpátky, odkud jsme přijeli.

„Ani na to nemysli,“ zasyčel jsem tiše.

Poslechl.

Ten večer jsem nemohl usnout. Možná jsem změkl během těch tří měsíců, co jsem se válel v měkké posteli na Strašidlově, nevím. Ať už to bylo čímkoli, dlouho jsem nemohl usnout. A když se mi to konečně podařilo, přišly sny. Nebo spíš noční můry.

Ležel jsem v temné místnosti. Ležel jsem v temné místnosti, která páchla po zvracích a zvířecích výkalech, a jediné, co jsem viděl, byly její oči. Její velké, dětské oči. Jedinými zvuky kolem bylo tiché *tik tik tik*, které vydávaly hodinky na mém zápěstí; a ještě tišší *síp síp síp* jejího dechu. Dýchala rychle, mělce a přerývavě.

Dlouho jsem tam jen tak ležel a vnímal to tikání, sípání a její nemrkající pohled.

Leželi jsme v horké řece, které nás kamsi unášela a z jejíchž vod stoupala vůně hřebíčkového koření.

Tik, síp, tik, síp, tik, síp.